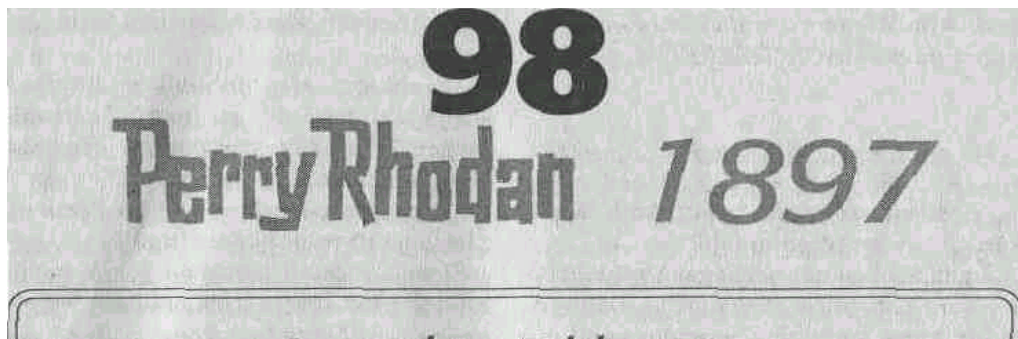

THOREGON

Arndt Ellmer ŠACH DZERRUM

Přeložil: Hugo Bokvas

Jak se zdá, byly zničeny všechny Heliotské tvrze. Kosmické stanice ve tvaru plástve, jež měly spojovat různé galaxie v rámci koalice Thoregon, už neexistují. Pro lidstvo to má mimo jiné to, že se dvě části Země dostaly do jiných galaxií a namísto nich jsou na dvou místech Země takzvané faktorové elementy.

Jeden z nich je u Kalkaty a v něm nonžské budovy. Druhý zase v Terranii a z něj barbarští Džerrové terorizovali hlavní město. Nikdo neví, kde se „vyměnění“ lidé z Terranie nyní nachá-

zejí- Zmizelá část Kalkaty se však zmaterializovala v soustavě Teuller, v centru nonžské civilizace.

Odtud Perry Rhodan vyráží na velkou výpravu. Chce se dostat do galaxie Šaogenská říše nebes, k tajemným Baolin-Ndaïm. Od těchto stavitelů Heliotských tvrzí by rád získal další informace o spolupráci v rámci Thoregonu.

Avšak v Šaogenské říši nebes zřejmě nikdo o nějakých Baolin-Ndaech neví. Navíc na periferii galaxie zuří válka mezi stoupenci kultu Traalu a duchovními pas-

týři. Pěny Rhodan se do ní zapletl. To však lidé v Mléčné dráze netuší. Mají problémy s Džerry a jejich spojenci Footy. Na planetě Siga dochází ke střetu mezi maličkými Siganci a maličkými Footy. Siganci dávají ŠACH DŽERRÚM...

1.

„Podívejte se na ně," řekl Arho.Wosken. „Co vám připomínají?" Siganci se na něj nechápavě zahleděli. „Kam tím míříš?" zeptal se Salomon Seith, který s ním na Camelotu vypil už pár litrů vurguzzu. „Určitě zase na nás zkoušíš jedno z těch svých pověstných přirovnání."

Wosken se na něj opovržlivě podíval. „Napovím ti," odpověděl. „A jestli ti to ani pak nedojde, nepomůže ti už žádný doktor z celé Galaxie." „Já si vlastně nedokážu představit..." „Tak dobře," zabručel Wosken. „Buď teda v klidu a dávej bacha. Prostě ty zajatce nespouštěj z očí."

Nic jiného ostatně nedělali. Ve třech dávali pozor, aby přenosné projektory Štítu správně pracovaly. Poetové byli nebezpeční, to Siganci zjistili už v Goušaranu. Stačilo, aby utekl jediný z nich, a ohrozilo by to celý podnik.

Cestou z Camelotu jim to Domino Ross opakoval snad tisíckrát, takže to už ani nemohli poslouchat. A teď si i Arno Wosken začíná myslet, že je ředitel zeměkoule. Něco takového kriticky uvažující Siganci, jako Salmon Seith, absolutně nesnášejí. Tady šlo o rychlost, ne o intelekt. Úkol zněl jasně - rozdělit Footy do osmi skupin a odsunout je do nějakého

zastrčeného sektoru CADO. A to dřív, než si to taká Fellokk rozmyslí a začne multifunkční továrnu ostřelovat.

Bylo to spíš nepravděpodobné, ale i tak zbýval nejméně desetiprocentní faktor nejistoty.

„K sektoru pro hlubinné podmořské stroje je to ještě dvě stě metrů," oznámil Jyrgen Pettkerey, který byl v předním voji. Jeho hlas se skoro ztrácel.

„Tak si pospěšte," vyzval ho Wosken. „Jsme už tři minuty přes limit."

Siganci zapnuli nárazová pole a tlačili zajatce před sebou. Někteří Poetové simulovali vyčerpání, dokonce padali k zemi. Tažné paprsky však byly stejně neoblomné jako Siganci. Bytosti z džerrského hradu zvedly, a přes hlavy ostatních je v horizontální poloze strkaly dopředu.

Bylo tam docela těsno. Chodby nebyly stavěny pro bytosti až dvaapůlkrát větší než jejich strážci.

Z mobilního velínu se ozvala Rosa Borghanová a zajímala se, jak přesun pokračuje.

„Pospěšte si!" honila je. „Domino zrovna mluví s takou Fellokkem a chce mu klást podmínky. Do té doby musí být Footové nejméně tři kilometry od agregátu hlavní energie."

Navzdory silnému odstínění celého ČADO počítali s tím, že Džerrové v létajícím hradu přinejmenším vědí, jakým směrem Footy přesunují.'

„Děláme, co můžeme. A dej nám teď pokoj," zavrčel Salmon Seith. „To ti nestačí, že máme v zádech toho otrokáře Woskena?"

„Cože?" zeptala se zmateně Rosa.

„Ale nic. To je dobrý," uklidnil se Seith. „Pusť to z hlavy."

Zepředu hlásili, že cíl je na dohled. Za půl minuty se Čtyřicetimetrová chodba vyprázdnila. Poetové prošli dveřmi, rozptýlili se v hale o rozloze sto na sto metrů a lehli si na podlahu.

Siganci je klidně nechali, protože se klesalo. Ona hala byla totiž výtah pro větší podmořské stroje a překonával dvě sté metrů k základně komplexu.

Nad plošinou se rozzářil růžový štít a z nesčetných otvorů ve stěnách se začala řinout voda a zaplňovat Část haly, která byla mimo štít. V krajním případě se vodní tlak pro testování pro práci v hlubině dal zvýšit na tisíc atmosfér. Nyní stačilo jen halu zaplavit a odříznout tak zajatce od vnějšího světa.

Footové zneklidněli. Vytušili, proč se hala zaplavuje. Jeden z nich přistoupil ke Štítu.

„Jsem Alguriel. Dejte na mou radu, malinci Pozemšťané. Nezabíjejte nás. Jinak Džerrové nebudou znát slitování.“

„Stejně je neznají,“ odpověděl mu Salmon Seith. „Anebo jsme u nich zatím nic takového neobjevili. Džerro, který zná milost, je nemocný. Můžu vás ale uklidnit. Zatím vás necháme naživu.“

Tázavě se podíval na Arna Woskena. „Jsou roboti připraveni?“

Arno jen přikývl a ukázal nahoru.

Do vězení proniklo strukturálními otvory padesát siganských velerobotů. Stroje odebraly Footům veškerou výzbroj i výstroj. Protesty nepomáhaly. Když roboti odletěli, byli Footové naří.

Voda zatím stoupla do výšky čtyř metrů. Siganci zapnuli antigravitační opasky a shromáždili se nad nejvyšším bodem Štítové kupole.

„Tady jste v dobrých rukou,“ řekl Arno

Wosken. „A jestliže se ještě uvidíme, považujte to za dobré znamení.“ Odletěl a ostatní Siganci ještě počkali, až se nad energetickou kupolí uzavře vodní hladina.

^ A ->

Domino Ross očekával, že se taká Fellokk každou chvíli skácí mrtvý k zemi. Džerro běhal před obrazovkou sem a tam jako lev v kleci. Hlavu měl skloněnou a pořád se zachytával rohem o nějaké výstupky. Rachot jako by neslyšel.

„Posloucháš mě vůbec?“ zeptal se Ross a zkřížil ruce na prsou.

Džerro prudce zvedl hlavu. Svaly v obličejích se mu chvěly a oči měl napuchlé. Hmatal po panelu, vypnul několik kontrol a Siganec slyšel jeho těžký dech. Nakonec Fellokk najel rohem ke kameře.

„Propána,“ zašeptala Rosa Borghanová. „Já si ho pamatuji úplně jinak. Je v děsném stavu, každý jiný tvor by se už dávno zhroutil. Proč ale to všechno?“

„Tak už mluv,“ zasténal taká. „Řekni, co máš říct.“

„Podle našich informací nemáš v hradu už ani jediného Foota,“ řekl Ross a vychutnával si každé slovo. Zároveň předváděl bicepsy. Chtěl, aby Džerro z obrazovky jasně vyčetl, že Siganec prožívá osobní vítězství. Někdo, komu se vlastní silou a ve zdraví podařilo dostat se z hradu Goušaranu, si mohl dovolit zasáhnout taku na tom nejcitlivějším místě.

Jenže kde takové místo je? Zatím to nevěděli a Domino Ross doufal, že následující minuty budou ty nejúspěšnější

v jeho životě. Všechno teď záviselo na tom, Jak šikovně dokáže vyjednávat.

Kdyby Je tak viděl Čistoto Khan! Hned by změnil na Sigance názor. Siganci nedělají nic polovičatě. Ale Pozemšťané roku 1289 si to ještě dost dobře neuvědomovali.

„Máme tři podmínky," pokračoval Domino. „Pokud chcete vidět Footy živé, musíte je bezodkladně splnit. Rozuměl jsi, tako Fellokk?"

Ross se zadostiučiněním sledoval, jak ta hora svalů zakolísala. Poprvé od chvíle, kdy se ukázal faktorový element s hradem-lodí GOUŠARANEM, se mohl někdo něčím takovým kochat.

„Rozuměl..." Víc ze sebe Džerro nedostal. Chytil se výstupku, otevřel těžká víčka a tmavozelenýma očima hleděl ke kameře. V levém oku mu praskla cévka a tekla mu krev.

„Pak poslouchej!" Ross zvýšil hlas a techniku nastavil na znělý bas. „Do dva-načti hodin vyklidíte všech osmapadesát lodí typu NOVA a necháte je prázdné na oběžné dráze. A za druhé, na GOUŠA-RANU nezůstane ani jeden neuroštetec."

Kdyby Džerrové měli v sobě jen špetku hrdosti, nikdy by něco takového nepřipustili, natož aby přijali takovou podmínku.

„Kontrolovat to bude pár divizí našich robotů," pokračoval Siganec. „A poslední podmínka - okamžitě opustíte Mléčnou dráhu!"

Po všem, co za dlouhých týdnů ve faktorovém elementu na jihu Terranie zažili, věděl, že džerská mentalita nemůže na takové podmínky přistoupit.

Ross dával takové vteřiny na to. Že začne děsivě ryčet. Jenže Fellokk zůstal

zticha. Hora masa se pevně přichytila výstupku. Zelený proužek krve z oka vytékal rychleji a pak zaschl. Oko naběhlo a krev se sbírala pod víčkem.

„To je vše," řekl Domino Ross. „Jsme připraveni zodpovědět jakýkoli dotaz."

Kývl na Rosu Borghanovou, vypadala trochu ostýchavě. Konstatoval, že jí to velice sluší.

„Musí to být?" špitla,

„Musí. Když ho to složí, můžeme být jedině rádi. V každém případě to změní

ⁱ .X-
situaci na hradě v náš prospěch. Čím větší neklid, tím lépe pro nás." Feltokk měl navíc na svědomí tolik lidských životů, že by si smrt bohatě zasloužil.

Rosa pořád ještě váhala a Ross po ní šlehl pohledem. „Tak už dělej!" sykl.

Pustila záběr Čtyř mrtvých Footů. Džerrové nemohli tušit, že se jedná o náhodné oběti obranných zařízení.

„Nemáme smysl pro humor. Jestliže do dvanácti hodin podmínky nesplníte, pošleme vám nahoru na hrad dvě stě Footů. Stejně mrtvých jako jsou tihle."

Fellokk sebou trhl a skácel se mezi serofy, kteří stáli kolem něj.

Ross je sledoval přimhouřenýma očima. Byli na tom jasně lépe než Fellokk, ale rychle nabýval dojmu, že máji co dělat, aby zachovali klid.

Taká padl mezi ně a dva strhl s sebou k zemi. Vztekla mlátil kolem sebe a pokoušel se dostat na nohy. Nakonec se mu to povedlo. Namířil hlavu do obrazovky.

„Pozor!" varoval ho Siganec. „Brzy ti vypadnou oči z důlků!"

Zřejmě teprve teď Džerrovi došlo, že ti Poetové jsou mrtvi. Nevěřicně otáčel hlavou doleva a doprava a pak jí prudce potřásl. Zasténal.

„S něčím takovým jsi nepočítal!" vy-
chutnával si ho Domino Ross. „Už toho víme o
vás dost a známe vaše zvyky. To bude váš
konec. Bez Footů jste jen ubozí barbaři.
Poženeme vás až na samý konec vesmíru."

Ani teď Fellock nevybuchl. Skoro váhavě
natáhl ruce a dotkl se obrazovky, na níž byla
stále ještě vidět čtyři mrtvá těla.

„Příliš málo," slyšel Ross z translátoru.
„Bolesti... Šílenství."

„Přesně tak," řekl. „Když přijdeš o rozum,
je po všem."

Džerro chraplavě a bezmocně vykřikl a
odvrátil se ze záběru.

„Vrať se!" štěkl na něj Ross. „Nedovolil
jsem ti odejít. Jestliže se okamžitě nevrátíš,
pošlu ti na hrad deset mrtvol tvých miláčků. To
abychom si dobře rozuměli. A potom každou
celou hodinu jich budeš dostávat deset.
Mrtvých a k nepotřebě."

„Ne!" zasténal Džerro. „To neuděláš, malý
člověče. Nic ti neudělali."

„Nic? Prozradili naši přítomnost v hradě a
to pak stálo životy několik tisíc lidí.
Kdybychom měli úspěch, byli byste již
vyřízeni, všechna rukojmí by byla na svobodě
a v Terranii by se už nevráždilo. Přišla chvíle
zúčtování, Fellocku."

Taková hlava se opět ukázala na obrazovce.
Povislé líce se mu chvěly. Šupinatá kůže sebou
škubala, jako by dostával elektrické rány.

„Dvanáct hodin," opakoval mu Ross-„Ani o
vteřinu víc. Závidím ti; Džerro. Musí to být
příjemný pocit, čekat na další mrtvé Footy." •
„„"

Vypnu! spojení, obrátil se k Rose a udeřil se
do hrudi. „Tak co, jaký jsem byl?"

Uhnula mu očima a stáhla se pomalu ke
dveřím.

„Jsi netvor!" vykřikla na něj. „Strach ti
zatemnil mozek. Já to věděla už v
GOUŠARANU. Jsi přetažený."

Rozběhla se k východu, ale ještě třicet
centimetrů před ním ji dohonil.

„No tak," bručel a přitáhl si ji k sobě.
Věděla, že na jeho svaly nemá, a nebránila se.

„Škoda," řekl, ale hned zvažněl. „Snad si
nemyslíš, že bych dokázal jednoho jediného
zabít?"

„Já už nevím, co si mám myslet," Přejela si
rukou po čele a zhluboka se nadechla."

Domino ji k sobě přivinul a cítil, jak se
uvolňuje.

„Promiň," zašeptala, „ale jak ses choval,
dostala jsem takový strach, že jsem už
nevěděla, kdo z vás dvou je větší netvor..."

„Díky." Využil přízně okamžiku a letmo ji
políbil na spánek. „To je ta největší lichotka,
jakou jsi mě teď mohla obdařit. Jestli jsem na
toho Džerra zapůsobil aspoň z poloviny jako
na tebe, máme vyhráno."

Vpadl k nim Arno Wosken.

„Člověče!" řičel. „Viděl jsem to cestou. Tys
ho totálně vyřídil! Něco takového tady určitě
nebylo od časů Lemyho Dangers! Paráda!"

Chvála dělala Rossovi náramně dobře a
povyrostl ze svých 11,41 centimetru nejméně
o dva milimetry- Pýchu však ovládl a nedával
ji najevo.

„Jak jste daleko?"

„Hotovi. Všech osm skupin je v novém
úkrytu." „Je mezi nimi i náš přítel Bousseor?"

zavrčel Domino. To byl Foot, který je v hradu prozradil Džerrům, ale nejdřív jim napovídal stovky prolhaných historek. „S tím mám ještě nevyřízený účty.“

„Podařilo se nám ho najít. Elektronický záznam ho vyfiltroval.“ Arno se zlomyslně usmál. „Ten chlap se snaží být naprosto nenápadný. Je jako puťka. Asi se bojí naší pomsty.“

Domino Ross velkoryse mávl rukou. „Jen ať se bojí. Možná je to pro něj ten nejhorší trest. Budeme s ním zacházet jako s ostatními, žádné výhody. Možná dřív umře strachy.“ I on se teď zlomyslně usmál. „Jinak všechno v pořádku?“

Arno přikývl. „Dženové můžou přijít.“

„Nepřijdou. Naopak. Přesně splní naše podmínky.“

Zapnul náramkovou vysílačku a navázal spojení se všemi dvěma sty sedmdesáti dvěma Siganci, kteří provázeli trio do vlasti.

„Velké tajemství zůstává,“ hlásil. „Džerrové nemají panický strach jen z výpadku techniky. Footové mají pro ně mnohem větší význam, než jsme se domnívali. Dokud se nedozvíme oč jde, jsme i nadále v nebezpečí. Proto nejvyšší bojová pohotovost trvá i nadále.“

2.

Hradem zazněl výkřik plný bolesti a hněvu. Džerrové ještě nikdy neslyšeli, aby nějaký Džero takhle vykřikl.

„Taká musí teď přemýšlet,“ osopil se Čoch na lokaje. „Vypadněte! A neukazuj[^] té se, dokud vás nezavolám.“

Uháněli, co mohli.

Čoch se smíšenými pocity myslel na to, že Šance jsou velice mizerné.

Další výkřik. Stěny jej odrážely. Bušení svědčilo o tom, že na konci chodby vyšel barraš ze svého příbytku.

„Guulore!“ křikl Čoch. „Radši sem nechod. Není vhodná chvíle taku vyrušovat.“

Guulorovi táhlo na stovku a na Džerra vypadal nezvykle hubeně. Svaly měl ochablé, lebka sestávala už jen ze šupin a kostí. Roh mu dávno odpadl a na jeho místě byl jen zduřelý mozol. Z tetování hlavy se nedalo dost dobře rozeznat, oč původně šlo. Guulor pocházel ještě ze staré gardy kolem Poulonese a včas přeběhl k Fellokkovi. Jako barraš měl vliv a moc. Mohl být nebezpečný i serofovi.

„Nechci ho rušit,“ zařval nejvyšší dvořan. „Je to kvůli tobě. Jsi přece serof pro válečné záležitosti.“

„Tos udělal objev!“ odvětil ironicky Čoch. „Jasně že jsem serof války.“

„Nemáš co rozkazovat mým podřízeným,“ zavrčel Guulor.

„Myslíš? Stalo se tak v jejich zájmu. Jsou příliš hloupí, než aby se dostali do takové situace.“

„Blbost! Jsou inteligentní a obezřetní. Ale který Džero není v těchto dnech pomýlený?“

Čoch natáhl barrašův podivné sladkokyselý pach. Byl zvláštní. Guulor byl cítit mršinou, nikoli chřtíčem.

„Měl by sis lépe dávkovat parfém,“ posmíval se mu. „Abys nevyvolával zmatek.“

Guulor si poklepal na kódovač na hrudi. Spočíval na polštářku a pod ním zřejmě byla kožená vycpávka, kterou barraš zakrýval propadlý hrudník.

„V téhle plechové krabičce pracuje mašinka, kterou pro mě už dávno dala do-“

hromady skupina Footů," pravil pyšně. „V něm je přesně nastavené dávkování, perfektní řízení pachu."

„Jsi perverzní," pronesl Čoch. „Je mi z tebe nanic."

„Hlupáku," odpověděl barraš mrazivě. „Jeden by řekl, že jsi dašku ještě nezažil. Až to přijde, bude s tebou konec. Pak už bude jedno, jak k tomu všemu došlo."

Čoch měl chuť říct, že barraš by dašku stejně nepřežil. Spokl to a vyšel na chodbu.

„Podíváme se po něm spolu," rozhodl. „Bude to tak lepší."

Společně kráčeli chodbou do centra hradu. Taká Fellokk znovu zařval. Tentokrát následovalo dunění a rachot, jako by se zhroutila část GOUŠARANU.

Oba Džerrové se rozběhli ke vchodu do sektoru nejvyššího.

„Tako?" zeptal se opatrně Guulor. „Jsi vzhůru?"

„Jasně. Že je vzhůru," vyštěkl Čoch a překročil magickou hranici. Serof se ztratil za závěsy a vešel do předsálí.

Hnal se k němu jakýsi stín. Něco mu narazilo na roh a zůstalo to na něm trčet. Serof instinktivně uhnul. Druhý předmět ho minul jen o vlasek. Třetímu se vyhnul tím, že hbitě zalehl.

Jeden závěs se mu zachytil za opasek, vyrval se a těžký brokát ho zavalil. To ho zachránilo před kovovou truhlou, která proletěla místností a roztříštila se o dveře.

„Guulore!" ryčel také Fellokk. „Vidím tvůj obrys, hlupáku. Co tady chceš?"

„Promiň, vznešený Fellokku," ozval se barraš. „Pouze starost mě přivedla."

„Nepotřebuji žádný dozor."

Podle svistu se jednalo o větší předmět, Přistál kdesi na chodbě.

„Tako!" ozvalo se vyčítavě od země. Barraš rovněž pro jistotu zalehl.

„Pokud se chceš se mnou měřit, pojď sem. Roztrhám tě na kusy!"

Podle dunění podlahy bylo zřejmé, že také vyšel ze svých komnat. Kráčel však nepravidelně. Stejně tak dýchal.

„Nejsem tvým nepřítelem!" křičel Guulor. „Ty to víš!"

Kroky se zastavily. Così sahalo po závěsu, pak jej odkoplo.

„Jsi to ty, Čochu?" zasténal také tiše.

„Ano, ctihodný. Přišli Jsme se za tebou s Guulorem podívat."

„Odved' mě do postele," zaskučel Fellokk.

„Umírám." A svalil se na zem jako žok.

Čoch se nad takou sklonil. Guulor se blížil váhavě a přidal do kroku teprve, když se ujistil, že mu již nehrozí nebezpečí. Společně se jim podařilo těžké tělo trochu nadzvednout a odtáhnout je i s kobercem. Nedokázali si představit, co by se dělo, kdyby teď byl poblíž nějaký zrádce. Jako třeba Achyš.

Dovlekli Fellokka do ložnice a složili ho vedle postele. Dýchal už klidněji. Ustavičně vrtěl hlavou sem a tam a zhluboka se nadechoval.

„Nechtějí Footy pustit," zaúpěl. „Ale my instinktivní techniky potřebujeme. Dlouho to už oddalovat nemůžu."

„Dej rozkaz a já to jejich zařízení zničím. Z těch mrňavých Pozemšťanů nepřežije ani jeden!"

„Zabiješ Footy a za to té dám zaživa nařezat na proužky."

Taká se po něm vrhl a chtěl ho škrtit. Čoch však uskočil. Fellokkovy ruce hmátly do prázdna a také se opět svalil na zem.

„Musím to udělat a nemůžu to udělat," stěžoval si. „Proč je osud ke mně tak krutý?"

„To nevíme," odvětil Guulor. „Ale zjistíme to."

Taká si masíroval napuchlé oči. Kopal kolem sebe a podařilo se mu srazit barraše.

„To mě tady necháte jen tak chcípnout?" zuřil. „Přineste led! Kubík ledu! Je mi jedno, kde ho vezmete. Jestli se honem nevrátíte,, odstřelím vás dolů na Sigu."

Pohrůžka zapůsobila. Hlavní dvořan se rozklepal strachy a Čechovi ho bylo skoro líto. Pomohl mu honit lokaje s ledem.

Potom společně uložili takovou hlavu do vany naplněné mrazivou vodou. A s úlevou zjišťovali, že se takový Fellokkovi skutečně po chvíli trochu ulevilo.

^ ^ ->

Selhal jsi! bušilo mu v hlavě. Nikdy jsi neměl dovolit, aby to zašlo tak daleko. Takový nejdůležitější vlastnosti jsou bojovnost a prozíravost. Jen když se tyto dvě vlastnosti ideálně doplňují, má hrad budoucnost.

Fellokk zasípal. Odstranil poslední zbytky ledu, převalil se a dostal se hlavou do průvanu mezi dveřmi a krbem.

Zasáhlo ho to jako uder. Dáška! Všude na ni čekají.

Každý jeho nádech byl plný feromonů. Cítil snad každého z druhů. Jejich výpary měly různou intenzitu, ale vzduch v Goušaranu jimi byl těhotný. Džerrové vábili vůdce-

Udělej to! Udělej to teď! Je na čase!

Pracně se posadil a opřel se o chladnou Stěnu. Jasně rozlišoval okolí.

Ze všech stran se na něj šklebily lebky. Ležely na policích a podstavcích. Část patřila ještě Poulonesovi. Ostatní přímo zářily a všechny měly své jméno.

Taká Fellokk vstal a odkopl pár beden. Před stolkem se zladenými ozdobami se zastavil. Onen kus nábytku pocházel z Terranie a to řemeslné umění z doby před třemi tisíci lety mělo své jméno, ale Fellokk je Již zapomněl. Něcos intarziemi...

„Achyši, ty bídný zrádce!" vrčel. „Kolik kořisti ti můj předchůdce slíbil, žes mu zůstal věrný i po smrti?"

Taká začal dýchat silněji a feromony ve vzduchu GOUŠARANU ho stimulovaly ještě víc. Cítil agresivitu a napjaté očekávání poddaných. Nedalo se nic dělat. Dáška znamenala pro Džerry přežití.

Stále více vnímal jejich netrpělivost. Pach byl intenzivnější a k němu se družil ostrý zápach, který vyvolávaly hormonální procesy. Bylo to cítit mužem a ženou, a hlavně přeměnou.

Jak fascinující a vzrušující pach pro Džerra! Nebylo to poprvé, co jej cítil, ale jako taká ho ještě nezažil.

Neměl možnost tomu nijak zabránit. Vše ho nutilo, aby to konečně udělal.

„Jdu," zachrochtal. „Vás taká se o vás postará. Budoucnost GOUŠARANU a našeho kmene je ve vítězství. Brzy si budou o našich Činech povídat po celém vesmíru. Nikdo přede mnou to nedokázal."

Vyvrávorat do předsálí a naslouchal. Odkudsi slyšel disharmonii. Nepatřila k hradu a nedokázal si ji vysvětlit. Taká přidal do kroku a opustil své komnaty.

„Guulore! Čochu!" zavolal.

Cítil jejich stopu a šel po ní.

Guulor smrděl jako obyčejně a Čoch otevřeně dával najevo své přání. Chtěl dašku radši teď než zítra.

Fellokk zaúpěl a odreagoval se příšerným řevem. Slyšeli jej ve všech místnostech a patrech centra. Větrací šachty vynášely každický hlasitější zvuk až do nejposlednějšího kouta a pod nejsilnější koberec.

Hordy Džerrů číhaly pod rampou, jež vedla k privilegovaným patrům serofů a taky. Tlačili se na sebe a každý se opájel vůněmi.

Taká Fellokk se najednou zachvěl. Zaposlouchal se do svého nitra a nespouštěl ostatní z očí.

A tu věděl, že něco je jinak.

V hradu zavládlo hřbitovní ticho. Džerrové znehybněli a civěli na něj.

Fellokk se pokoušel zatajit dech. Nešlo to. Feromony už dávno působily na jeho nosní sliznici a měly ho v moci. Při pohledu na stovky Džerrů se mu zrychlil puls a stoupala mu tělesná teplota. Krev mu kypěla a nemohl s tím nic dělat.

Džerrové se mu nabízeli. Toužili, aby se postupně rozhodl pro každého z nich.

Šlo se mu stále hůř. Tělo se mu nadulo a bránilo mu v pohybu. Cítil bolestivé píchání a uvědomil si, že to začalo růst. 'On, taká Fellokk, je nyní jediný svého klanu, u nějž bylo předem určeno pohlaví. Bylo to přirozené a dávalo to vůdci moc a vážnost.

Silně mu vadilo, že se to stalo právě teď, když schází po rampě. Ovlivnit to však nemohl-

Puls měl stále rychlejší a automaticky dělal rychlejší kroky. Hormonální mrak vůně ho obklopoval jako štít a zaváněl na metry před ním.

Džerrové se vzrušili. Hekticky a na stísněném prostoru se pohybovali sem a tam. Vítalo ho chrochtání a povzbudivé výkřiky. Jeho blízkost je podvědomě nutila, aby se rovněž rozhodli.

Muž, nebo žena. Příroda to řídila tak, že každého pohlaví bude zhruba polovina a nastanou velice dobré podmínky k rozmnožování.

Bojovníci začali tiše bručet.

„Dáška! Dáška! Dáška...”

Taká se prudce zastavil-Třebaže ho vše pudilo k druhům, silou vůle se přibíl na místo.

Nemohl to udělat. Nesměl. Stále ještě chyběli Footové. Až na jejich velitele Seassora byli všichni v zajetí těch malých Pozemšťanů dole na Size. Bez Footů je Dáška nemyslitelná. Byli třetím Článkem a tím nejdůležitějším řetězu rituálu, i když v něm neměli tak aktivní roli jako Džerrové. - „Mějte strpění,” zaburácel. „Poetové se brzy vrátí a pak dojde k té nekrásnější dašce v dějinách GOUŠARANU.”

Zavládl zmatek. Někteří bojovníci se přestali ovládat a vrhli se na sebe.

Dav utvořil kolem bojujících široký kruh. Někteří zdivočelí Džerrové si vráželi rohy vzájemně do těl.

Taká se otočil. Topornými kroky se odebral nahoru po rampě a odcházel chodbou.

Naproti mu šel Okkar. Serof sociálního pořádku byl v tomto úřadě Achyšovým nástupcem.

„Ctihodný tako!” volal na něj už zdaleka. „Situace v GOUŠARANU je napnutá k prasknutí. Z mnoha částí hradu docházejí hlášení o krvavých střetech.”

„Tak se o to postarej,” utrl se na něj Fellokk. „Od toho jsi serof.”

Vrhl se na něj a kopanci a pěstmi ho zahnal tam, odkud přišel. Okkar se dal nakonec na útěk.

Taká za ním ještě hodil kus nábytku, ale odchytila jej strážní automatika, zbrzdila a odpravila zpět na místo, odkud byl vzat.

Džerro se přestal ovládat. Roztřískal komodu a nakonec si svolal všechny serofy.

3.

Bylo jich deset a udělali si pohodlí v centrále vysoko nad „Oceánem“. Na panoramatické obrazovce sledovali cestu hloubkové kamery vodou až ke Štítu.

„Do prďous,“ stěžoval si Salmon Seith. „Kdo má tady rozeznat dlaň před očima?“

Tam, kde byla voda v kontaktu s ochranným Štítem, to vřelo. Kolem energetické kopule se utvářel zvon vodní páry. Obrovský tlak shora, podporovaný nárazovými Štíty, ji držel pohromadě a nepustil ani jednu plynovou bublinu. Vězení bylo zatím bezpečné, ale dříve či později vnikne vznikající teplo i do vnitřního prostoru. Do té doby měli Siganci ještě něco času.

„Měli jsme je strčit pod štít, dokud ještě nebyl trakt zaplavený,“ pokračoval psycholog.

„To pořád ještě můžeme,“ procedil Jyrgen Pettkerey mezi zuby.

Seith se na něj rychle podíval.

Mediální koordinátor camelotského kanálu Siga byl zelený, choulil se v křesle a držel se za břicho.

„Co je? Je ti blbě?“

Pettkerey si vzdychl.

„Mám mořskou nemoc. To civění do vln mi nedělá dobře.“

„Tak se na to nekoukej.“

„To nejde. Musím vědět, co natáčím. Od toho tady přece jsem.“

„Zvláštní.“ Salmon Seith se podrbal na hlavě. „A na Camelotu jsi s tím problémy neměl?“

„Měl, ale tam jsem se vždycky vodám vyhýbal, nebo jsem poslal někoho jiného.“

„A to se hlásil do takové akce?“

„Jak jsem měl vědět, že se dostanu do testovacího oddělení pro hlubinná vozidla? A na žádost o převelení bylo už pozdě.“

„Jestli chceš, dám té vystřídat.“

Mediální koordinátor zavrtěl hlavou.

„Ovládání těch pár kamer mi ještě jde.“

Seith se rozhlédl a všude viděl jen znužené obličeje. To byla pro jednotku zhouba.

„Nepolevujte v soustředění,“ nabádal je.

„Může se jednat jen o pár chvilék. Jakmile na zajatce uvidíme, začne další Část plánu.“

V tomto případě by tajní agenti mluvili o vymývání mozků. Avšak Siganci měli zálibu ve vybranějších výrazech. Oni tomu říkali přístup ke zjištění pravdy.

Kamerám trvalo asi deset minut, než se dostaly k cíli. Vysoký tlak jim nevalil, pro podobné podmínky byly ostatně zkonstruovány. Hravě pronikly bublinou vody horké přes sedm set stupňů.

Optika dodala vynikající obraz, pro Homo sapiens vysloveně true color. Přičemž Siganci jako „ultravodiči“ viděli mnohem lépe než Pozemšťané.

Kamery se zastavily těsně před štítem.

„Synchronizují odstup od štítu," hlásil Pettkerey. „Strukturální otvory vznikají současně a vždy na půl vteřiny. Kolem kamery se krátce předtím utvoří nárazové pote, které zabrání, aby voda vnikla mezerami do vězení, a zároveň ji katapultuje do vakua. Ještě deset vteřin... Pozor!"

Růžová stěna před optikou rázem zmizela a kamery vnikly do vězení.

Poctové vypadali jako maličcí červi. Chvíli jim trvalo, než si uvědomili přítomnost kamer a zareagovali na ně.

„Pozor!" křikl Seith. „Mají něco za lubem."

„Blbost!" Pettkereyovi bylo viditelně lépe a měl zdravou tmavozelenou barvu. „Co by mohli udělat? Vrhout se do Štítu a shořet? Sebrat kamery?"

Dvěma akustickými příkazy rozdělil kamery rovnoměrně po kupoli. Obraz na panoramatické obrazovce se změnil a ukazoval jednotlivá obrazová pole vždy podle perspektivy kamery.

Část Footů začala gestikulovat. Rozdělili se na skupiny od deseti do třiceti osob. Vytvořili hrozny a ty se jednoznačně orientovaly na pozice jednotlivých kamer.

„Tady něco nehraje." Seith přistoupil blíže k obrazovce a podrobně si prohlížel jednotlivá pole. „Syntrone, desetinásobné zvětšení."

Automat zprostředkoval záběr a Siganci málem vylezly oči z důlků.

„Podívejte se na to! Všichni! Chci slyšet váš názor!"

Vstali a shromáždili se kolem něj. Jen Pettkerey zůstal sedět. Pokukoval na monitor a opět bledl. Hrud' se mu prudce zvedala a klesala.

„Kov," řekl někdo. „Leskne se to jako

kov. ale možná je to nějaká jiná látka, třeba umělá hmota. Nechali si část výzbroje."

„Pitomost. Blbnete." Mediální koordinátor se opřel v křesle. „Roboti jim sebrali všechno, co u sebe měli."

Siganci mluvili jeden přes druhého. Salmon Seith nastolil energicky pořádek.

„Jen tak to vyloučit nemůžeme," souhlasil. „Zřejmě měli část výzbroje v těle. Nevím, proč to roboti při prohlídce nezaměřili. Třeba je to nějaký velice speciální materiál..."

„Uvědomím Rosse," vzdychl si hlavní radista Magnus Moderson.

„Ne, počkej."

Pettkerey překonal revoltující tělo a vyslal povel na polovinu kamer. Snesly se o něco níž a zastavily se čtyři metry nad Footy. Mediální koordinátor znovu zvětšil obraz a díval se na stříbřitě se lesknoucí věc.

„To není kov," konstatoval Salmon Seith. „Jsou to jejich těla, ta se tak lesknou, Poetové něco vylučují anebo se něčím potahují. Na to se musím podívat zblízka."

„Třeba bychom to měli Rossovi...", začal Moderson, ale Seith mu skočil do řeči.

„A co jiného? Ty ho ještě nemáš na přímku?"

Za zády se mu ozvaly podivně bublavé zvuky. Jyrgen Pettkerey se prudce zvedl z křesla, držel si ruce před ústy a utíkal ke dveřím.

Jeden z mužů na horním konci galerie duchapřítomně otevřel dveře. Koordinátor zmizet venku a za chvíli ho slyšeli dávat na záchodě.

„Má ještě někdo slabý žaludek?" Salmon Seith se rozhlédl a ušklíbl se. „Až

sestoupíme do hlubiny, nemůžu něco takového potřebovat,"

^ A ^

Domino Ross přecházel před osmi druhy pyšně jako vojevůdce. Snášeli prohlídku se stoickým klidem. Jako odpovědní za osm vězení po stovce vězňů ho brali za velitele komanda a tak přijímali i jeho autoritu. Tedy aspoň zatím.

„Aby bylo jasno," pravil Ross nezvykle ostrým hlasem. „Žádná sůlčička nebudou. Všechno, co budete dělat, si předem dohodnete se mnou. Jediná chybička nás může stát život."

„To, co zatím označujeme za výměšek, je určitě přirozený proces," namítl Tilly Namund. „Footové jsou nazí a bezbranní. Stačí lusknout prsty a je po nich!"

„Ne, ne, ne!" Ross ztmavozelenal. „Vy jste to pořád nepochopili! Víme o nich. Ještě moc málo. Jsou to instinktivní technici a dokážou pochopit intuitivně cizí techniku. A nevíme, jaké další nebezpečné schopnosti ještě mají. Musíme i nadále vycházet z toho, že mají pro nás pár překvapení. Kdo to ignoruje. Je sebevrah, a navíc ohrožuje celou operaci. Do práce, přátelé. Neztrácejme čas. Podíváme se na to blíž. Těch dvanáct hodin uběhne jako voda."

Zavřel si prilbu a jako první šel do batyskafu, kde na ně už čekali dobrovolníci.

-

Džerrové se zatím neohlásili. Siganeček počítal s tím, že takový Pellokkovi bude nějakou dobu trvat, než spolkně hořkou pilulku. Zatím musí udělat všechno, aby maximálně snížili neznámá nebezpečí operace. Footové budou pořád nebezpeč

ným faktorem, dokud se neosvětlí, jaký mají pro Džerry význam..;

„Ten jednorohý ďábel možná už umírá. Aspoň podle toho, jak vypadal naposled," poznamenal Salmon Seith, když vstupovali do batyskafu. „Sice je záhada, že je najednou tak nemocný, ale to nám může být fuk. Jeho smrt by nás zbavila většiny problémů."

„To není tak jisté," poznamenala za nimi Rosa Borghanová. „Přijde na to, kdo by byl jeho nástupcem. Džerrové jsou přece v podstatě stejní. Cíl jejich života spočívá ve sledu krvavých loupežných tažení. Podle mentality jsou to šelmy, v lepším případě primáti. Nebýt Footů, přebývali by na nějaké štěpní nebo džunglové planetě."

„Jdeme na ně," přerušil ji Ross. „A pospěšte si. Arno, jak to vypadá u tebe?"

Wosken byl na velitelském stanovišti.

„Všecko v pořádku. Džerrové se k Slze neblíží."

„Mějte připravené paralyzátory a spreje," nabádal Ross.

Z několika bezvědomých se s trochou spreje a lesklého laku dali snadno udělat mrtví. Mělo by to stačit k definitivnímu zastrašení Džerrů.

Kdyby také Fellokk tušil, že žádný Siganeček není ve skutečnosti schopen zabít jinou bytost, už dávno by zahájil útok na ČADO. Tato informace zřejmě v pamětech, které Džerrové ukořistili, nebyla. Věděl o nich stejně málo, jako oni věděli o Poetech.

Batyskaf sebou trhl. Na monitorech zářily světlomety, Siganci zatajili dech. Voda se valila do komory a zvon už najížděl na přechodovou komoru.

Tato vozidla používali zpravidla robo-

ti- S nimi se potápěli na dno obrovských nádrží a zkoumali zkušební vozidla a prototypy, zda nemají nějaké trhliny nebo deformace.

- Jako vše v ČADU byl i batyskaf zbrusu nový. V posledních týdnech před definitivním přestěhováním Siganců ze Sigy na Camelot automaty vše sbalily. Nikdo by ještě před pár dny nevěřil, že po třiceti čtyřech letech opět použijí zařízení multifunkční továrny.

Přechodová komora se otevřela a zvon jí prošel. Současně se na dohled ukázal druhý batyskaf. V něm bylo několik desítek ozbrojených robotů. Domino Ross chtěl být připravený na všechny eventuality.

Batyskafy teď klesaly vedle sebe. Domino Ross upřeně hleděl na monitor se záběry z energetické kopule.

Na Footy byl děsivý pohled. Stále více se jich začínalo blyštět. Malé skupiny se spojovaly ve větší a ti, kteří ještě nebyli postiženi oním pokovovacím efektem, tvořili kolem nich kruh.

Batyskafy dospěly k bublině páry a pronikly jí. Tlak stoupal. Zhruba za šestnáct hodin překoná tlak vody a vybuchne na všechny strany.

Síla exploze by stačila ke zničení dvaceti procent ČADO. Energie továrny zatím tisíckrát stačila na to, aby vytvořila odpovídající protitlak a udržovala v nádrži stabilitu.

Štítové pole růžově zazářilo a postavičky Footů vypadaly jako stojící světlí Červi. „Vidíme vás," ozvalo se z vysílačky. Syntron podle hlasu identifikoval Foota

Alguriela. „Ty jsi nový velitel?" zeptal se Ross.

„To říkáš ty. Vorussea a ti tři vaší vinou zahynuli. To už nenapravíte."

„A kdo se vás prosil, abyste přistávali na naší planetě a vnikali do naší továrny? Ze jste padli za obět' obranným mechanismům. Je jen vaše chyba. Mysleli jsme, že jste inteligentnější."

Vyslal svůj hologram na dno nádrže. Skupinky Footů se okamžitě více shlukly.

„Takže, tady Jsem," řekl. „A teď si ukážeme, kdo vydrží déle s dechem."

Jeden hrozen se začal hekticky pohybovat. Footové měnili polohu. Jeden se od skupiny odpoutal a přiblížil se k holo-

gramu.

„Nejsi skutečný," řekl Alguriel. „Hologram se pozná snadno." Uchechl se. „To nás považuješ za tak hloupé? Už to, že ses tady objevil tak najednou, svědčí o tom, že nejsi pravý."

Domino Ross a jeho druzi zbystřili pozornost.

„Měníte se," odpověděl -Ross. „Vaše tělo se potahuje jakýmsi rosolem. Měníte se v Živoucí hroudou slizu. A my bychom rádi věděli, co to znamená."

„Mluvili jste s takou Fellokkem?" zeptal se Foot.

Domino Ross přikývl-

Foot se pootočil stranou, ale Siganec ho s hologramem sledoval. Všiml si perliček na jeho kůži.

„U tebe se to děje taky," konstatoval Ross. „Doufáme, že vám to při měsíčním věznění nebude nějak na škodu."

„Podléháte bláhovým nadějím," řekl Alguriel. „Taká Fellokk nikdy na vaše podmínky nepřistoupí. Kvůli pár stovkám Footů se Džerrové nikdy nerozloučí s životně důležitou výzbrojí. Nepotrvá dlouho a také zaútočí na továrnu."

„Pak bychom měli odtud co nejrychleji vypadnout.“ Domino Ross sehrál zděšení. „Vás tady ale necháme. Tedy, pár si vás vezmeme s sebou, aby si taká myslel, že máme všechna rukojmí. Zničí továrnu a nikdo z vás nepřežije. Můžu ti něco říct, Algurieli? To bude Fellokkova smrt, až to zjistí. Vědomí, že může za smrt sedmí set padesáti Footů, prostě nepřežije.“

„Ty ho neznáš. Všichni posuzujete Džerry špatně.“

Alguriel odpověděl o trošku rychleji a hlasitěji. Ross nedal najevo, že ví své.

Z velitelského stanoviště se ozval Arno Wosken. Ross vypnul spojení s Algurielem.

„Nebudeš tomu věřit, ale vychází nám to,“ hlásil Wosken. „Taká dal příkaz všem NOVÁM, aby se vrátily k hradu. První už přistávají na plošinách. Chceš slyšet, co si myslím?“

„Jasně.“

„Pokusí se přeložit zbraně do hradu. A pak odletí s GOUSARANEM, dřív než se ukáže pozemská flotila.“

„Lituji, Arno, ale mýlíš se. Bez Footů nikdy neodletí.“

„Tím bych si nebyl zas tak jistý. Domino.“

„Ale já si tím jistý jsem!“ rozčilil se Ross. „A už sklapni! Ozvi se, jen když bude něco důležitého!“

Znovu se spojil s Footem. Algurielovo tělo se zatím zcela pokrylo lesklými kapkami. Spojovaly se a vytvářely souvislý povlak. Foot silně připomínal slizkého červa. Když pohnul rukou nebo nohou, zamlaskalo to.

„Co je to?“ zeptal se Sigane. „Nějaká metamorfóza? Řekni mi o tom víc.“

Alguriel však mlčel a žádný jiný Foot se nedal přimět k řeči.

„Vrátím se,“ řekl Ross nepříliš přívětivě. „A pak očekávám trochu větší ochotu ke spolupráci.“

^^ ->.

„Jak je Hokkunovi?“

Fellokk se pohyboval tajnými chodbami hradu, které znal jen on a nanejvýš Poetové. Do většiny tajných chodeb mohli vstoupit jen Footové, on byl na ně příliš veliký. Poetové mu však ukázali ty, do kterých se vešel.

„Tři zlomená žebra a vymknutá noha,“ odpověděl barraš vysílačkou. „Pěkné jsi mu to nandal.“

Hokkun byl serof pro strategické záležitosti. Do úřadu ho jmenoval Fellokk. Hokkun patřil mezi jeho nejstarší bojové druhy na cestě k moci.

„Určitě to přežije.“

„V hradu to vše, tako. Džerrové si začínají dělat starosti o vůdce. A to není dobré.“

Nikomu jinému by taková slova nedovolil. Ale s Guulorem tomu bylo jinak. Nechápal, čím to je. Zřejmě tu hrálo roli víc faktorů.

Barraš byl starý a nemocný a nebyl už schopen dašky. Jako jediný se v takové přítomnosti nevzrušoval. Zachovával chladnou hlavu a Fellokk byt dost chytrý na to, aby využil starcovy přednosti.

V těchto hodinách vzněcující se běsnivosti a pod dojmem rukojmích na Size se nedalo odhadnout, jaká nepříjemná překvapení na Džerry ještě čekají.

Pomyšlení, co by bylo, kdyby Footové zahynuli, dohánělo taku na pokraj šílen

ství. K dašce by nedošlo. Běsnivost Džerrů by však přetrvávala a měla by nevypočitatelné následky. Jak by to dopadlo potom, to si také Fellokk nedokázal představit ani v nejbujnějších fantaziích.

Věděl pouze jedno. Kdyby k tomu došlo, žádný Džerro by se už nemohl zaručit za bezpečnost hradu a jeho obyvatel. Oběžná dráha nad Sigou by se stala pro GOUŠARAN hrotem. Zahynulo by šedesát tisíc Džerrů.

To však nemohlo být v zájmu Nerohatého, který jim dal tip na Heliotské tvrze. Nebo ano?

Fellokk začínal Nerohatého nenávidět, protože mu kladl za vinu, že se GOUŠARAN nacházel v této odlehlé oblasti vesmíru. Návrat byl více než sporný, protože zatím ještě ani nezjistili galaktickou pozici Mléčné dráhy ve vztahu k DaGlausi. Nijak těžké by to zas být nemělo, protože stačilo dát obě galaxie do vztahu k nějaké markantní jiné galaxii, pak se dal provést jednoduchý výpočet. Navíc měl DaGlausch charakteristický tvar. Ale i na takový výpočet bude Fellokk potřebovat Footy.

Nehledě na to, že se rozhodl nějaký čas setrvat v této lokální skupině, aby mohl vyrabovat další světy. Ve světlých chvílích si dával ukazovat záznamy z pozemské dokumentace- Planety jako Plophos, Ferrol, Arkon, Gatas a Lepso ho fascinovaly. Obětí bylo v Mléčné dráze habaděj.

„Jsi ještě na příjmu?“ zeptal se Guulor. „Horda zdivočelých bojovníků opustila rampu a blíží se k našim příbytkům. Zcela jasně směřují k tobě. Za nic neručím.“

„Dej vědět Čechovi. Ať je odstraní.“

„Už jdu.“

Barraš přerušil kontakt a Fellokk po-

kračoval v cestě. Ze-(všech skulin zaváněly feromony a jiné vonné látky. Opět ho zaplavila touha.

Taká tíše zasténal a bručel si data a hlavní události ze slavných dějin svého národa. Duševní úsilí mu zabraňovalo myslet na bolesti.

Přesto se však stále Častěji přistihoval při tom, že by nejradši prorazil stěnu a rozjel dašku. Pokoušel se představit si, že není Džerro, ale nějaký cizinec, který potají, podobně jako ti malí Pozemšťané, vnikl do hradu. Pomáhalo mu to ztlumit touhu a puzení, že byl opět schopen jasně u vázo vat. Zasmál se, jak je to vlastně snadné.

Pokračoval v tajném putování po hradě. Kamkoli přišel, cítil připravenost. Džerrové čekali. Většina z nich se podobně jako on snažila touhu v sobě potlačit. Některým se to dařilo, jiným ne.

Tito bojovníci propadali příliš brzy běsnivosti a viděli jen jediné východisko - odreagovat se v orgiastických soubojích. Zatím to byly jen ojedinělé případy, které stály život několik desítek Džerrů.

Spojil se s Čechem.

„Přesuneš do jedné NOXY několik šourchtů s posádkou. Vezmi si roboty, ať na ně dohlédnou.“

„Neřekneš mi, co máš v plánu?“

„Osvobodit Footy. Co jiného? Přece musí existovat nějaká možnost, jak je tajně a bez boje dostat zpátky na GOUŠARAN. Samozřejmě, že si těch padesát osm lodí ponecháme. A odzbrojení hradu tak jako tak nepřipadá v úvahu. Ti malí Pozemšťané, co si říkají Siganci, musí být šílení, pokud si myslí, že přistoupím na jejich požadavky.“

„Udělám, co můžu," slíbil Čoch. „Ostatně ani já už nejsem plně schopen jednat."

„Tak si pospěš. Dávám ti na to hodinu."

Čím déle putoval hradem, tím víc zjišťoval, že se jeho plán nedá uskutečnit. Nikdo z Džerrů se v tomto stavu nehodil k tomu, aby přistál na Slze a tajně vysadil pod povrch osvobozovací komando.

Poprvé od Poulonesovy smrti si Fellokk říkal, jestli moment vzpoury nevybral špatně a jestli se všechno ostatní nevyvíjelo z toho nevhodně zvoleného momentu. Neměl nikdy připustit, aby všichni Footové až na Seassora letěli na Sigu. Tahle chyba ho mohla stát vládu nad GOUŠARANEM a udělat z něj nejsmlařtějšího taku všech dob. Takovou ostudu by nepřežil.

Ale i kdyby se mýlil v hodnocení situace, pak to s ním nemyslel dobře osud. Předkládal mu obzvláště těžké zkoušky.

Tyto myšlenky ho opět odvedly od dašky a běsnění emocí. A jako by mu zbystřily čich. Taká Fellokk se náhle zastavil a roztáhl chřípí.

Mámení, napadlo ho nejdřív. To není možné. Ze zrádců, nikdo nepřežil.

Sel dál a po chvíli se vrátil k větrací šachtě. Lačné natáhl vzduch, až se nakonec přesvědčil, že se přece jen nemýlil.

Takže je nevyhubil. Fellokk tušit zradu a pochopil, že nikdy dašku nepřežije, pokud nejdřív nevyhubí poslední Poulonesovy stoupence.

Energicky rozrazil první vhodné tajné dveře a stál před několika svými bojovníky.

„Máme tady zrádce!" ryčel. „Pokoušejí se sabotovat dašku. Najdeme je a vyrveme jim srdce z těla!" •

5.

„Přichází Moderson," hlásil syntron. „Mám ho pustit?" „Ovšem. Vždyt' jsem si ho zavolal." „Má s sebou, nějakou bednu a o té; nebyla řeč, Navíc nechce prozradit, co v ní

Je"

„Obsah znám."

„Ale takový postup odporuje předpisům tohoto poplachu."

„O to se nestarej."

„Je to na tvoji odpovědnost," pokračoval syntron a tím Domina Rosse dovedl k zuřivosti. „Otvírám tedy dvě-

v í(re.

Domino se podíval na obrazovku, jestli Moderson přichází skutečně sám. Hlavní radista vsunul do místnosti bednu na antigravitační plošinu. Bedna byla dvakrát větší než on.

„Kam to mám dát?" zeptal se.

Ross ukázal na stůl vzadu a zároveň se vítězoslavně podíval na Rosu Borghanovou. Rosa seděla u terminálu a vyhodnocovala právě došlá data. Přítomnost obou mužů nevnímala.

Ross se ušklíbl. *Nejspíš to jen tak hraje*, pomyslel si.

Moderson zvedl plošinu na úroveň stolu a miniaturním rázovým polem přesunul bednu. Podle šoupání nebyla zrovna lehká.

„Hni sebou," zasyčel Domino Ross. „Chci to vidět v akci, než Džerrové přistoupí na ultimátum."

Magnus Moderson pokrčil rameny a bednu otevřel. Pečlivě a jeden po druhém vytahoval bílé, vzduchem naplněné vaky, které chránily vlastní obsah, a skládal je opatrně na stůl.

„Já se na to nemůžu dívat!" zaúpěl
Domino Ross.

Odstrčil Modersona a vrazil ruce do
bedny. Jedním trhem vyhodil veškerý
těsnicí materiál a odhodil ho vedle stolu. Pak
vytřeštil oči a tiše zaúpěl.

Nyní zpozorněla i Rosa Borghanová. Otočila
se i s křeslem.

„Kdybych nevěděl co a jak, považoval bych
ho za jednoho z těch Čtyř mrtvých," zašeptal
Ross. „Magnusi, všechna Čest tobě a tvým
kamarádům. Ale nejdřív si ho vyzkoušíme. Co
mám udělat?"

„Oslov ho jménem. Jmenuje se Trouassor.
Prostě mu naříd', aby vylezl z bedny."

„Tak jednoduché to je?"

„Jasně. Integrovali jsme do něj symfonická
jádra ze tří speciálních robotů."

Domino Ross si hvízdal mezi zuby a ustoupil
o krok.

„Trouassore, vylez!"

Tichý Šramot svědčil o tom, že věc uvnitř se
pohybuje. Z bedny vylezla hlava připomínající
červa a basedowské OČÍ si prohlížely okolí.
Těžká víčka se dvakrát otevřela a zavřela.
Robofoot se oběma horními končetinami opřel
o kraj bedny. Tělo měl pokryté Čímsi vlhkým.

„Všechno jako pravý," prohlásil pyšně
Moderson. „Ty výpotky jsme chemicky
analyzovali a přesně napodobili."

Robofoot otevřel ústa. „Oddělili jste mě od
ostatních," konstatoval běžnou fistulkou.
„Vraťte mě k nim!"

„Svlékni se!" vyzval ho Ross.

„Nemáš mi co rozkazovat, maličký Po-
zemšťane," zněla odpověď. „Otevři mi dveře!"

Vznesl se nad bednu a Domino Ross vykřikl
a sáhl si po kombimetu.

„Neboj," řekl Moderson. „On to neudělá."
Nebylo jasné, koho tím myslel. -

Trouassor dosedl na stůl vedle bedny.
Kombinéza se rozevřela a spadla z něj.
Ukázala se rudohnědá plet'

„Trouassor tě uposlechl," prohlásil Ro-
bofoot. „Žádá si protislužbu."

„Aha..." Ross se na tvora nedůvěřivě díval,
ale vzdálil ruku od pažby. „To jsem zvědav.
Co to bude?"

: „Odvez mě na hrad. Musím tam splnit
jeden úkol."

„A jaký?"

Trouassor mlčel a Ross se otočil k hlavnímu
radistovi.

„Určitě je ten program v pořádku? Reaguje
jaksi jinak, než jsem si představoval."

„Je přece programovaný na Footy."

„A je vůbec naprogramovaný?"

„Jak to myslíš?"

Místo odpovědi si Domino Ross přivolal
prosvěcovač- Ten obklopil Trouassora
modravým polem a vyslal výsledek do
hologramu vedle stolu.

Ross to viděl, ale stále se bránil tomu
uvěřit.

Trouassor byl skrz naskrz robot. Dokonce i
ta tři vysoce výkonná jádra se dala jasně
identifikovat. Kdyby to Domino Ross neviděl
na vlastní oči...

„Děláte těžkou chybu," prohlásil Trouassor a
zamířil ke kraji stolu. „Držíte nás v zajetí, ale
tím ničeho nedosáhnete. Džerrové můžou
počkat klidně tisíc let. Máte tolik času?"

„Proč ne? Jediný, kdo to odnese, budete vy.
Budete postupně umírat. Po skupinkách. A
když se nám zlíbí, pošleme vaše mrtvé na
oběžnou dráhu." - „Za to z vás také Fellokk
udělá guláš."

Domino Ross se prudce otočil a popadl Magnuse Modersona za bundu..

„Slyšíš to?“ vyjel na něj. „To je ta největší slabomyslnost, jaké se kdy nějaký programátor v Galaxii dopustil.“

Moderson zbledl. „Ted' když to říkáš, to vidím taky,“ zabručel. „Hned to opravíme.“

„Tak nějak jsem to myslel. Když jeden pořádně neposlouchá, nevšimne si toho. Jde o to, co řekl Trouassor nakonec. Džerrové by z nás sice udělali guláš, to ano. Ale oni nebo Footové by takový obrat nikdy nepoužili.“

Moderson zapracoval s programovacím kotoučem a zadal několik akustických povelů.

„V pořádku,“ řekl pak. „Obrat jsem vymazal. Zároveň běží testovací program hlavního syntronu ČADO. Prověřuje všechny známé obraty a porovnává je s pamětmi a programy robotů. Podruhé se už něco takového nestane.“

Zakrátko syntetický hlas ohlásil, že test proběhl. Magnusovi se ulevilo, ale Domino Ross zůstával i nadále skeptický.

„Vrat' to zase do bedny,“ rozhodl se nakonec. „Budeme se tím zabývat později.“

Hlavní radista na něj civěl jako na přízrak. Nelibost dala najevo i Rosa Borghanová.

„Tohle je naše jediná šance, jak přijít na souvislost mezi Džerry a Footy. Za pár hodin už může být pozdě,“ připomněla mu.

Zlostně na ni pohlédl, ale nakonec ustoupil. „Tak dobře. Pošleme ho do akce. V nejhorším se tahle akce podělá, nic víc.“

V oficiálních denících označovali osm místností s Footy nejdřív jako ubikace. Mezi sebou mluvili jedině o celách a zhruba někdy po třetí hodině ultimáta se tento termín dostal i do záznamů.

Siganci věnovali obzvláštní pozornost cele Číslo pět. Byla dobře ukrytá v jednom mezipalubí.

Protože se v této části ČADO dříve vyráběly věci pro obry jako Pozemšťany a Ertrusany, měly místnosti až třímetrové stropy. Siganci i Footové si v takových prostorách připadali ztracení a opuštění. A právě zde začínala Rossova psychologická válka. Stovka Footů v hale o délce i šířce sto padesáti metrů musela mít zaručeně pocit, jako by se nacházela uprostřed prázdnoty vesmíru.

Amo Wosken si je prohlížel na holo-gramu, který visel nad komandem a informoval je o každíčkém pohybu na pětce.

„Kandidát se odpoutal od své skupiny a míří k zadní stěně,“ informoval Wosken své druhy. „Syntrone, označ ho, ať ho neztratíme z očí.“

Foot zčervenel a houpavým krokem pokračoval dál. Tělo se mu lesklo jako ostatním. Zatím stále ještě nevěděli, co to znamená. Footové si občas něco šeptali.

Tak se Siganci dozvěděli i jméno kandidáta - Trouassor.

„Rovnoměrně se rozmisťují po hale,“ konstatoval Arno Wosken. „Ted' musíme dávat pozor.“

Třebaže bytosti z GOUŠARANU neměly zbraně ani oděv, Siganci jim stále nedůvěřovali. Zkušenosti z hradu a zjištění, že Footové by kvůli zalíbení se

Džerrům prodali i vlastní babičku, je nutily až k přehnané opatrnosti.

Wosken zadal syntronu, aby vyslal rastr. Jeho podezření se potvrdilo. Rozestupy Footů byly na milimetr stejné.

„Třeba mají jakýsi radar, anebo se orientují podle magnetického pole jako některá létající zvířata na kyslíkových světech," přemýšlel nahlas Salmon Seith. „Jestli tuhle pozici zachovají, můžeme to odtroubit."

„Počkáme," rozhodl Arno Wosken a za pár okamžiků dodal: „Zvýšíme energii ochranného štítu a zmenšíme jeho poloměr o deset metrů."

Syntron příkaz provedl a skoro současně se začal měnit rastr v hale. Footové změnili stanoviště a více se shlukli, ale i nadále mezi nimi zůstávaly stejné rozestupy.

Wosken horečně uvažoval. Na chvíli byl v pokušení, že se spojí s Dominem Rossem, ale pak se rozhodl jinak. Co zvládne Ross, zvládne Amo Wosken levou zadní!

„Reagují na emise štítu," řekl Seith. „Jinak si to vysvětlit nedokážu."

„Uvažuješ příliš jednostranně," namítl Wosken. „Nepočítáš s možností, že třeba mají ještě nějakou součást výzbroje."

„Jasně že ne. Protože něco takového je vyloučené."

" Zkoumali záznamy robotů a z nich i Amo Wosken nakonec usoudil, že tu musí být souvislost.

„Tím se budeme zabývat později," rozhodl. „Syntrone, začínáme s fází jedna."

Ta spočívala v tom, aby přilákali označeného Pocta Trouassora na zcela určité místo štítu a stěny haly. A samozřejmě tak, aby si toho ostatní Footové nevšimli.

Wosken roztočil štít. Footové se znovu zorientovali a kopírovali pohyb štítu.

Siganci už z GOUŠARANU věděli, že tyto bytosti z neznámé galaxie DaGlaush mají značnou technickou senzibilitu. Novinkou však pro ně bylo, že přirozené vnímání se vztahuje i na energetické procesy.

Arno Wosken začal pěst. Tady něco nehrálo. A byl pevně odhodlán tomu přijít na kloub. Přímě se vnucovalo, že to má něco společného s tím podivným vlhkým povlakem.

„Jen počkejte," bručel si. „Já vám to z mozku vytáhnu, když mi to nechcete říct dobrovolně."

Netrpělivě čekali, až se Trouassor v rošádě stovky Footů dostane do blízkosti cílového místa. Nechal na setinu vteřiny zapnout energii minitransmiteru integrovaného do stěny. Impulz odstíněného zařízení byl tak krátký, že ho mohl zabrat jen detektor v bezprostřední blízkosti.

Zpočátku se zdálo, že si ničeho nevšimli ani Footové. Pak Trouassor náhle změnil směr a jako ve zpomaleném filmu se blížil k onomu místu. Ostatní Footové jeho pohyb napodobili, ale přísně dodržovali rozestupy. O tom, co se děje, věděl zřejmě jen kandidát.

„No dělej," zašeptal Wosken. „Už jen dva metry, jen pár krůčků!"

Seith potřásl hlavou.

„TUŠÍ nebezpečí. Nedá se nic dělat-Ross ten krásný plán může zabalit."

„Hernajs!" zavrčel Wosken. „Tak tomu napomůžeme!"

Přednesl syntronu svůj plán. Syntron odhadoval šanci na úspěch na necelých třicet procent.

Wosken se tím nedal odradit. Třeba budou mít štěstí...

Dal syntronu přesné pokyny. Energetický štít těsně před Trouassorem vytvořil trhlinu vysokou padesát centimetru a širokou dvacet. Maličké nárazové pole se vsunulo za Foota a postrčilo ho na stěnu. Současně zaplál štít kolem trhliny, jako by se jej Foot dotkl. V tom záblesku zcela zanikla Činnost transmitteru.

Foot padl naznak a štít se uzavřel. Bytost se omámeně postavila.

Siganci se nespokojeně dívali na holo-gram.

„Transmitter nefungoval!“ vykřikl Seith. „Jak se to mohlo stát?“

„Mrkni se na projekci,“ vybídl ho Wosken.

Červené označení zmizelo. A syntron hlásil, že transmise proběhla úspěšně oběma směry. Wosken poslal dva lidi naproti robotům, kteří se ujali zajatce za transmitterem. Za pár minut ho přivedli v poutacím poli. Wosken ho dal složit na nízkou konzolu, aby se na něj mohl dívat svrchu.

„Vítej v kroužku inženýrů pravdy,“ přivítal jej. „Jsem si jistý. Že nám ledacos povíš.“

„Ubohý trik,“ ozvalo se z translátoru. „Odtud se stejně dostaneme.“

„To zní skoro jako výhrůžka,“ konstatoval Salmon Seith a vystrčil bradu. „Ale jen planá výhrůžka.“

„Džerrové nás odtud dostanou a dlouho to už nepotrvá.“

„Jste v takovém úkrytu, že vás nenajdou. Ledaže by vyhodili do povětří celou planetu. A to by zas byla vaše smrt. Ale ta se tak jako tak blíží. Jestliže taká

Fellokk nepřistoupí na ultimátum, zarvete všichni.“

„Seassor,“ prohlásila bytost přesvědčeně.

„Přijde Seassor a zachrání nás.“

Seassor byl vůdce Footů v GOUŠARA-NU.

„Ani ten vás nenajde. Strčíme vás do nádrže s kyselinou. Ta si nejdřív poradí s tím vaším povlakem a potom i s vámi.“

Amo Wosken si založil ruce na hrudi a nechal slova působit. Červovitá bytost neměla mimiku, z níž by se dal vyčíst stav její mysli. Zato gestikulovala rukama a z toho se dalo poznat, že se cítí silně nejistá a bezmocná.

„Něco ti navrhnou, Trouassore,“ řekl Sigane po chvíli. „Než zemřeš, měl bys ulevit svému svědomí. Taká Fellokk už dlouho svým lidem rozkazovat nebude. Zmocní se ho šílenství a to ho zabije. Možná je už mrtvý. To se brzy dozvíme.“

Foot něco bzučel, ale znělo to nejasně a nebylo tomu rozumět.

„Co jsi říkal? Tlašga?“

„Taká Fellokk nás vysvobodí a vás rozdupe na kaši. Vraťte mé k mým druhům!“

„Kdepak. Budeš na samotce, dokud se nedozvíme, co chceme vědět.“

Foot to vzal na vědomí bez komentáře.

„Akce nevyšla,“ prohlásil Salmon Seith.

„Koukejte,“

Poetové na cele pět se vrhli na domnělého druha. Strhali mu bioplast a odhalili robotí vnitřnosti.

„Honem, ochranné pole!“ vykřikl Wosken.

„Nesmí se jim dostat do rukou ani součástka.“

Díly robota by se v rukou instinktivních techniků změnily v nebezpečnou zbraň.

Syntron ihned zareagoval. Vytvořil

otvor v ochranném štítu a tažným polem vyrval ještě skoro zachovalého robota do bezpečí.

„Tohle se Dominoví vůbec, ale vůbec nebude líbit," bručel Arno Wosken;

Shrnul nejdůležitější data pokusu a odeslal je všem skupinám a centrále.

Výsledek jejich úsilí byl zdrcující. Museli Pocty považovat za mnohem nebezpečnější, než se doposud domnívali.

6.

Doprovázel ho barraš. Fellokka by nikdy nenapadlo, že bude někdy odkázán na vrchního dvořana. Nyní to akceptoval s nepochopitelnou směsí údivu a distancovaného vnímání, jako by byl sám sebou a současně někdo cizí.

Postupné štěpení vědomí se projevovalo a dávalo mu najevo, že definitivní nástup dašky se blíží. A to navzdory veškerému potlačování.

V hradu to vřelo. Teplota vzduchu stoupla o pět stupňů. Klimatizaci se ji 'nedařilo srovnat. Šedesát tisíc Džerrů se stoupající teplotou pomalu, ale jistě měnilo hrad v pec.

„Zápach je intenzivní," zabručel Fellokk. „Jako by se jednalo o skupinu zrádců, kteří se tísní v jediné místnosti."

„To nemusí nic znamenat," prohlásil Guulor. „Máme příklady z doby, kdy Poulones ještě nebyl taká. Ve výjimečných případech může tak silný zápach vydávat i jediný Džerro."

„Najdu ho a roztrhám na kusy."

„Uděláš to. Ale nesoustřeďíš se. Myslíš na jiné věci, vznešený tako Fellok-ku."

Pán GOUSARANU se rázem zastavil. Přikrčil se a natočil se k svému průvodci.

„Cítíš to?"

„Vidím to na tobě. Vyjadřuje to každičký tvůj pohyb."

Taká Fellokk udělal něco nezvyklého. Nezařval na barraše ani do něj neřafal drápy. Pouze se na něj podíval.

„Máš štěstí, že jsi starý a slabý!*" zašeptal. „Jinak bych v tobě musel vidět spiklence. Jsi nebezpečně inteligentní, Guulore."

„To se ti zdá. Je to jen zkušenost, tako," řekl honem barraš.

„Možná je dobře, když má vládce důvěrníka. Takový důvěrník jsi ty. S lun se v mé moci, Guulore. A poslouvej."

Barraš se na znamení oddanosti a podřízenosti uklonil.

„Mám strach," přiznal se Fellokk. „A můžou za ti mrňavci na planetě."

„Nechápu, co tím myslíš."

„Viděl jsi obrazy těch čtyř mrtvých?"

„Viděl. Vypadali strašně."

„Ti malí Pozemšťané Vorusseu a jeho tri druhy mučili. Znájí teď pravdu a vědí, že s Footy nás mohou vydírat." Fellokk zaskřípat zuby a vyplivl drť. „Podcenili jsme lidi. Čím jsou menší, tím jsou ukrutnější. A čím jsou větší, tím jsou zřejmě hloupější."

„Patrně máš pravdu. Ale proč máš z toho strach?"

„Protože zabráni dašce. Tím mi automaticky přivodí smrt. Hrad bude bez taky. A než GOUŠARAN bude mít nového vůdce, může být pozdě."

„Říkáš mi to, protože té zajímá moje rada, tako Fellokku?"

„Ano." ;

„Nesdílím plně tvůj názor na Sigance,

„Abychom si dobře rozuměli. Udělám to jednou. A pak už nikdy.“

Povýšeně se na ni ušklíbl a tím ji teprve rozčilit.

„Ušetři mě aspoň těch blbých ksichtů!“ vyjela na něj. „S nimi si na mě nepříjdeš.“

Vypadla z místnosti, snažila se pravidelně dýchat a neměnit barvu obličeje. Samozřejmě se za ní díval, i když by to nepřiznat.

Muži byli podle ní jeden jako druhý. Aspoň to platilo pro Pozemšťany a Sigance, které znala. U Pozemšťanů přihlouplé dvoření nesnášela a měla jim je za zlé. U mužů svého národa soudila různě. Pro národ, který sestával už jen z tří set dvacet sedmi osob, z nichž se navíc pět mužů a Žen bylo na dlouhodobé misi ohledně Ennoxů, platila jiná pravidla.

Cameloťané je respektovali ve všech oblastech života, a proto Siganci v roce 1255 NGL vyhověli výzvě Perryho Rhodana a usadili se na bývalém světě organizace BERAN.

„Chceš použít transmitter?“ informoval se pikosyn.

„Ne, díky. Půjdu sama.“

To však neznamenal, že ty dva kilometry až k cele Čtyři urazí po svých. Zapnula si antigrav a střední rychlostí odletěla. K cíli jí to trvalo něco přes .deset minut.

Očekávala Jí četa třiceti robotů. Vzadu postřehla čtyři Siganky, které dokončovaly práci s projektorem plastenergie.

„Rosa je tady!“ vykřikla Elenor Wissgaarbová. „Holka, kdybys nás mohla chvíli vypošlechnout.“

Přešla k nim.

„Dodatečný projektor je integrován do prostředí sedací plochy,“ vysvětlovala

jí Elenor. „Všude máš aktivační kontakty, v opěradlech, nohách a vnějších plochách křesla. Projektor se materializuje ve stejné chvíli jako křeslo.“

„Jak vysoká je pravděpodobnost, že si Poetové projektoru všimnou?“

„Asi tak poloviční. Ale hlavně je důležité tvé bezpečí. Projektor zabrání tomu, aby se na tebe Poetové vrhli a vzali tě jako rukojmí. Proti stovce bys byla bezmocná.“

„Ovšemže.“ To jí bylo jasné od samého počátku. „Od Čeho mám SERUN*?“

Prošla otevřenými dveřmi na galerii a shlédla do cely. Od podlahy se tyčilo sto patnácti- až pětadvacetimetrových sloupů - Footové ve své zřejmé nejoblíbenější poloze. Vypadli jako mrtví, Rosa nepostřehla jediný pohyb.

Siganka sešla po schodech na podlahu.

„Jsem připravena,“ řekla. „Udělejte otvor.“

SERUN jí nahlásil strukturální otvor bezprostředně před ní. Prošla jím a současně pět metrů před ní vniklo křeslo s dodatečným projektorem. Rychle k němu došla a vlezla si do něj.

Křeslo bylo na ni příliš velké. Tyčilo se dobrých deset centimetrů nad Footy.

Siganka se předklonila a shlédla na bytosti.

** Zkratka pro SEMireconstituent Recyciing UNil (Částečně se obnovující recyklační jednotka). Vysoce vyvinutý ochranný systém a zároveň cosi jako skafandr, který všechny tělesné výměty převádí v neškodné nebo opět použitelné substance. SERUN je schopný letu, má různé obranné i útočné zbraně a paratronové pole, kompletní lékařskou výbavu (cybermed) i pikosyn (minisyntron), který řídí všechny funkce a komunikuje s nositelem.*

„Jsem Rosa Borghanová," řekla hlasitě.
„Kdo je vaším mluvčím?" •

Foot bezprostředně před ní se trochu pohnu!.

„Pokud jste ho nezabili, je to Alguriel. Toho Jsme určili za Vorusseova nástupce. Co mu chceš?"

„Nic. Žije hluboko na dně oceánu, daleko odtud. Jistě uznáš, že za těchto okolností nemůže být mluvčím všech."

„To uznávám. V takovém případě budu za naši skupinu mluvit já. Jsem Nourotheor."

„Dobrá, Nourotheore. Proč jsme vás zajali, to víte. Jde nám o to, aby se Džerrové stáhli z Mléčné dráhy. Ti barbari přinesli Pozemšťanům mnoho utrpení a my nemůžeme dovolit, aby trápili i jiné národy. Takové barbarství musí skončit. A proto s vámi chci mluvit. Džerry a Footy spojuje přece víc než společné bydliště. Spolupracujete. Džerrové vás chrání a vyjím za to dodávají techniku. V pořádku. Mě zajímá, jestli není nějaká alternativa. Jistě velmi dobře znáš dějiny GOUŠARANU, Co bylo, než se utvořilo toto partnerství. Jak žili Footové předtím?"

Footova odpověď zněla lhostejně a nijak odmítavě. „Tak to bylo vždycky." „Vždycky...," opakovala po něm Rosa. „Ale muselo to mít nějaký začátek." „O tom nic nevíme." Bylo to zvláštní. Rosa Borghanová ani nepotřebovala syntron k tomu, aby uvěřila, že Foot s velmi vysokou pravděpodobností hovoří pravdu.

„Hm, bylo to tak vždycky, ale nemusí to tak být navěky," chytla se. „Dokážete si představit, že by pro vás byl jednoho dne jiný úkol?"

„To ne. Co tím chceš říct?" :

„Mohli bychom vás našimi loděmi odvézt domů. Bez Džerrů."

„To nejde, malá Pozemšťanko. Náš domov je GOUŠARAN. Tam se vrátíme, jakmile si uděláme představu o technice této planety."

„Vy si vážně myslíte, že to dovolíme?"

„Proč ne? Planeta je opuštěná. Zařízení už nikomu neslouží."

Rosa si tiše povzdychla. Footové dlouhým kontaktem s Džerry nabyli zvrácené představy o vlastnictví. Nemělo smysl je přesvědčovat, že nemají pravdu. Hovor se stáje točil dokola. Footové nechtěli anebo nedokázali pochopit její pohled. Mámila jen čas.

Siganka se pokusila naposledy.

„Dokážeme si představit, že vám přenecháme ČADO, když přistoupíte na naši podmínku a nevrátíte se do GOUŠARANU."

Všech sto Footů se náhle pohnulo. Zrušili pravidelné rozestupy a zamířili k většinu počtu imaginárních bodů v cele.

Rosa dala syntronu povel, aby zaznamenával komunikaci neslyšnou pro siganské uši-

Footové mluvili jeden přes druhého, Nabídka u nich vyvolala euforii a posílila je v úmyslu, že neopustí Sigu, dokud neprozkoumají nejdůležitější prvky její techniky a nepřenesou je do hradu. Nakonec ztuhli v podivných hroznech těl. Připomínali bizarní sousoší.

Netrvalo ani pět vteřin a v přilbě se jí ozval Domino Ross. „Co jsi to s nimi provedla?" „Však vidíš. Předložila jsem jim tvou nabídku. Jak na tvou záludnost zareagovali, uvidíš nejlíp sám, když sem přijdeš."

i, To by mě ani ve snu nenapadlo. Ti hoši s námi zřejmě spolupracovat nechtějí."

„Je to přece reciproční."

„A právě to je mi naprosto lhostejné, Tvůj úkol tím končí. Od základu změníme taktiku."

Rosa Borghanová ještě chvíli Footy sledovala. Už dávno došeptali. Ale stále ještě se nehýbali. Nechala si SERUNEM ukázat jejich tělesné hodnoty a s úlevou konstatovala, že nejsou nijak ohroženi. Pouze fyzicky reagovali na neřešitelnou vnitřní rozpolcenost. Možná to byla pro ně naprosto nová zkušenost.

„Elenor, vyjdu k vám," řekla. „Asi bychom je měli nechat chvíli v klidu."

Doufala, že se brzy ozve taká a bude souhlasit s jejich požadavky.

^ A ^

„Rozestav sto poutačích polí na co nejmenší prostor." Jyrgen Pettkerey se vyčítavě podíval na Salmona Seitha. „Pak mi do toho můžeš mluvit."

Psycholog s diplomy ze Země a Olympu se na něj úkosem podíval.

„Jsi si jistý, zeje ti už zase dobře?" zeptal se tlumeně.

Jyrgen Pettkerey se na něj agresivně podíval.

„Nedal jsem se sem od nádrže přesunout jen proto, aby ses vynořil ty a měl 'blbě řeči. Máme to pod kontrolou."

„Jak myslíš. Já můžu zas jít."

„Přesně tak."

Seith zůstal. Ross ho sem poslal, aby dohlédl na akce v cele šest, která byla momentálně nejdůležitější. Byl to vlastně Woskenův úkol, ale po něm Jako by se země slehla. Seith zapnul přenosný ter-

mina! a snažil se získat informace, kde je. Mediální koordinátor přihlížel.

„Nic? To jsem tušil." Pettkerey bezmocně rozhodil rukama. „Buď je na nějaké tajné misi anebo se ti tři hádají. S tím nic nenaděláme. To si musí vyřídit mezi sebou. A možná v GOUŠARANU přišli o rozum."

Salmon Seith vypadal naštvaně. „To jsem si všiml. Kolik Času ještě vlastně potřebuješ?"

Pettkerey se letmým pohledem přesvědčil, že přípravy skončily. Umístění stovky poutačích polí souhlasilo.

„Akce!" řekl mediální koordinátor.

Footové na Šestce těch tři sta minut internace zatím promlčeti. Stále znovu se rojili z nejhlubšího bodu cely a lezli po stěně, která byla stále strmější. Mamě hledali nějaký východ anebo jinou možnost, jak kouli opustit. Kluzký povrch těla jim prvních několik metrů pomáhat, ale potom už byl nevýhodou.

Footové sklouzávali po vlastním slizu.

Poutači pole ve tvaru dlouhých tenkých sloupů hmátla po instinktivních technicích a oddělila je od sebe. Footové se začali vznášet a syntron je rozdělil po spodní polovině koule.

Když byl ČADO ještě v provozu, technici uvnitř koule rozbíhali na minimální ploše pětidimenzní procesy a prováděli testy intenzity energetických zásobníků. Odborně se tomu říkalo minimalizovaná aplikace hyperenergie.

Footové to věděli a byli informováni i o tom, že kolem koule je Štít, kterým neproniknou. „Kdo bude přistižen, bude mu přistižen," znělo z tlampačů. Byl to Domino Ross. „Víte vy, jak hezky umějí Footové zpívat? Brzy uslyšíte."

„Jen si nedělej přílišné naděje!" varoval ho Salmon Seith. „Naše znalosti footské psychy jsou ještě v plenkách."

„Pak víš, co máš dělat," ozvalo se. „Čekám."

Psycholog se rozhodl, že ho bude jednoduše ignorovat. Ross to sice myslel dobře, ale musel být pořád nejchytřejší. Ještě štěstí že ho všichni znali, Sváry a nesnášenlivost by z operace udělaly hru o život.

, Fluktuace v kouli končila. Footové se zastavovali. Tíse na sebe volali.

„Co je s generátorem náhodnosti?" zeptal se Jyrgen Pettkerey.

„Připraven!"

„Jedeme!"

Syntron vybral namátkou deset Footů a pronesl je horní přechodovou komorou v kouli. Ostatní Footové se skrčili a pokoušeli se vymrštit za nimi. Poleje spoutala těsněji a tím je odsoudila k nehybnosti. Přechodová komora se zavřela a deset Footů zmizelo.

„Co s nimi má Ross v úmyslu?" zeptal se Pettkerey. „Zase stěhování?"

„Ne," ozvalo se od terminálů. „Chce dát exemplární příklad: Těch deset půjde do kaučukové jeskyně a pak do vězení o něco níž."

Siganec pochopil. V kaučukové jeskyni udělají automaty věrné kopie originálních těl. Ty šlo samozřejmě udělat i hologramy, ale neškodilo, když se vytvoří „hmatatelná" bytost, kterou si Footové mohou osahat. Co se s kopii dělo potom, byla už jiná.

Trvalo to půl hodiny. Od ultimáta uběhly už čtyři. Taká Fellokk se stále ještě neozval. NOVY dál parkovaly na plošinách hradu nebo se vznášely těsně u něj.

Domino Ross poslal signál, že kopírování skončilo, a Footové se přemístili do nové cely. Tam se mohli pohybovat volně a bez poutacích polí.

„Tohle budeme dělat každé dvě hodiny," oznámil Ross. „Až uběhne jedenáct hodin, pošleme nahoru na hrad první Čtyři mrtvé. Jestli chtěl taká Fellokk získat čas, pak se přepočítal."

Nastoupil Arno Wosken s týmem mikrochirurgů a mikrotechniků a pustili se do výroby „konečného produktu".

„Simulujeme popravu paprskometem," oznámil- „To se udělá snáz než řezná rána. Lékaři vyšetřili spáleniny na těle těch Čtyř mrtvých a jsou přesvědčeni, že totéž docílí i na kaučuku."

Kamera ukázala deset imitátů. Siganci je dost nákladně preparovali. Potom na-, stoupila popravčí četa a provedla „popravu". Detailní záběry dávaly ději napros-• tou věrohodnost.

„Fujtajbl, to je hrozné," zabručel Pettkerey a odvrátil se.

První průzkumy však ukázaly, že výsledek má ještě nedostatky. Teprve na třetí pokus to konečně vyšlo. Ani z detailních záběrů se nedalo poznat, že Jde o podvod a když dal Domino Ross požehnání, syntrony odvysílaly „popravu" do všech osmi cel.

Na Footy to zabralo. Kluzký povrch těl ztratil trochu na lesku a začínal zasychat, Pokud tomu prostorové poměry nebránily, všichni Footové se otáčeli v kruhu. Kde to nešlo, pokoušeli se zaujmout již známý vzorek se stejnými rozestupy. A ze všech cel se ozýval hovor.

„Cely by už neměly být vzájemně izolované," rozuměl mediální koordinátor, „Jak to, že to Džerrové přehlédli? Ohro

žuje to výsledek. Kde je energetický zdroj zařízení? Vezmeme jich několik do hradu. Od všech ostatních agregátů nám stačí po jednom kuse."

Footové unikali do prolétajících se monologů. Někteří si namlouvali, že jsou v GOUŠARANU. Jiní ignorovali fakt zajetí a chovali se, jako by se zabývali průzkumem ČADO a přepravou strojů na hrad. Pobíhali po celách sem a tam. Vždycky když narazili do stěny nebo na pole před energetickým štítem, dělali, jako by byli u cíle.

"No prosím," hlásil Domino Ross z mobilního velitelského stanoviště. "Tak to je první, co nám doznávají. Chce to jen dostat je pořádně pod tlak, pak získáme, co chceme. Záběry z popravy teď pošlu na hrad."

Udělal to, ale Džerrové ani teď nezareagovali. Každý pokus přilákat aspoň jednoho z nich k vysílačce, selhal.

"Nesmíme to přehnat," varoval ho Salmon Seith. "Footové se můžou dostat do jakési akutní schizofrenie. Když je z toho stavu nedostaneme, utrpí značnou psychickou újmu."

"A na psychickou újmu milionů Pozemšťanů v Terranii nemyslíš?" zeptal se Ross a přiblížil se k nim jako hologram.

"Jistěže," bránil se psycholog. "Ale nevidím nutnost Footy zraňovat nebo dokonce zabíjet. Uvidíš, že Fellokk na podmínky nakonec přistoupí. A pak by mi bylo líto, kdybychom jim přivodili zbytečné utrpení."

"Nejdřív vyčkáme," řekl Ross. "Ne! Co má zas tohle znamenat?"

Alguriel se ohlásil z cely tři. Současně mluvil z osmičky. Během několika vteřin navázal kontakt ze všech cel a žádal o

rozhovor s velitelem malých Pozemšťanů.

"Teleportér?" zašeptal Salmon Seith. "Jak to, že jste si toho v GOUŠARANU nevšimli?"

Domino Ross ztmavozelenal.

"Zavřete huby!" vyštěkl. "Syntrone, kde je ten lump jménem Alguriel?" "Foot, kterého známe pod jménem Alguriel, se stejně jako předtím zdržuje v nádrži číslo osm. Dá se jednoznačně identifikovat podle hlasu."

"Dobrá. A co ti ostatní? Je to také on?"

"Ne, jedná se o rozdílné bytosti."

Ross se opět opanoval.

"Aspoň něco," zabručel. "To by tak ještě chybělo, aby ti chlapi měli paranormální schopnosti a obešli naše štíty. Ještě před zajetím se zřejmě smluvili pro případ, že jejich druzi přijdou naší rukou o život. Hrají o Čas a dělají zmatek. Ale já jim ukážu, kdo je tady pánem v domě."

8.

Spirála, Okkarova rohu se stáčela ve směru hodinových ručiček. Povrch rohu oprýskával, což svědčilo o tom, že Džerro má nejlepší léta už za sebou. Přesto byl ještě velice vitální. Ale blížící se daška bude jeho poslední.

Když Fellokk nastupoval do boje proti Poulonesovi a jeho klice, dostal od Okkara důležité tipy. Proto ho potom jmenoval na místo zrádce Achyše.

Na tom, že se nový serof pro sociální řád hlásil laku Fellokkovi zrovna teď, nebylo nic divného. Po celém GOUŠARANU vládl zmatek. Časově měla daška už dávno přejít do své nejdůležitější fáze.

Džerrové trpěli zdržením a tisíce jich se už zmítaly v křečích. Smrtelné incidenty přibývaly.

,

„Vymklo se to .veškeré kontrole," hlásil Okkar.

Stál ve vchodu do centrály a čekal, až ho také pozve dál. Uvnitř bylo strašidelné ticho. Na tomto důležitém místě byl už jen vládce hradu.

„Hlupáku!" zaburácel Fellokk. „Žádný serof nemá nic pod kontrolou. Jediný, kdo si zachoval přehled, jsem já, váš také!"

Kdyby mě nepodporoval barraš. byla by ze mě troska, pomyslel si. Ale do toho nikomu nic není.

Popadl Okkara a odvedl ho před obrazovky. Ukázal mu čtyři mrtvé Footy. Na druhé obrazovce právě probíhala poprava dalších deseti.

„Dneska je ten nejčernější den v dějinách GOUŠARANU!" řval na serofa. „Mali Pozemšťané zabíjejí Footy a berou nám základ života."

Další obrazovky ukazovaly prostory mimo hrad. Ve zmeti těl s občas ukázal ten či onen serof. Takoví ministři se chovali jako ostatní Džerrové. Svlékali se a oddávali se plně hnutím těla a stimulaci před blížící se událostí.

„Všechny potíže zvládneš, neboť jsi ten nejsilnější a nejmodřejší také, jakého kdy GOUŠARAN viděl," tvrdil serof. „Přišel jsem ti pomoci. Stále ještě se mi dán potlačovat pudy. Dovol, abychom zrádce hledali společně."

„Ne." Znělo to rozhodně a definitivně. „To nemá smysl. Nemám na to dost času." Zamlčel mu, že už nedokáže cítit pach Poulonesova stoupence. Kdyby také dal najevo nějakou slabinu, podřezával by si větev, na které sedí. I chování k barrašo-

vi bylo ^diktováno spíš taktikou než důvěrou.

Jakmile daška skončí a všechno se vrátí do starých kolejí, svět v GOUŠARANU dostane novou podobu. Pak si barraš může vybrat. Bud' zemře sešlostí věkem, nebo ho Fellokk osobně hodí do konvertoru. Možná to Guulor ve své nezměrné moudrosti již tuší.

„Pojď se mnou," vyzval Okkara. „Hodiny padí. Ultimátum těch malých Pozemšťanů vyprší ještě dnes. Do té doby musíme najít nějaké řešení."

„Mohl bys část Footů obětovat, abys zachránil ostatní."

„To nikdy. To radši zemřu sám. Tohle také nesmí připustit. Jinak není hoden masa, z nějž sestává."

„Mluvíš, jak se na panovníka sluší a patří," souhlasil s ním Okkar. „Tvé jméno bude zvětčeno v letopisech našeho národa."

O něčem takovém také Fellokk ani v nejmenším nepochyboval, a proto se divil, že se o tom serof vůbec zmiňuje.

Okkar kráčel před ním až k plošině nad centrálou.

Fellokk opět ucítil pach zrady, ale nenašel původce. Pachy Džerrů bažících po dašce překrývaly všechny ostatní pachy. Bojovníci přestali přijímat potravu a plni neklidu spěchali hradem. Nyní byl ideální čas na zradu.

Taká mohl vzpouře uniknout jedině tím, že co nejrychleji rozběhne d'ásku. Footové se musí vrátit na hrad, jedno jak.

Okkar došel na plošinu a netrpělivě na ní přešlapoval. Místo obléhaly stovky Džerrů. Mlčky, ale plni naděje na něj hleděli.

„Vraťme se, ctihodný tako," zašeptal serof.

Fellokk ho odstrčil a dotkl se přitom jeho paže. Šupinatá kůže pod tenkou látkou přímo hořela. Svaly ustavičně vibrovaly.

„Udělejte místo!“ zařval na bojovníky. „Pusťte nás!“

Neochotně ho poslechli. U některých měl pocit, že už si ani neuvědomují, že mají co dělat s takou. Cívěli na něj napučenými očima.

Táhl Okkara s sebou a v pořádku se dostal do šachty. Část Džerrů je následovala. Taká vlezl do šachty a rozjel kabinu k centru hradu.

Za stěnami to bušilo a mlátilo. Džerrové ničili zařízení společných ubikací. , Okkar zasténal a zlomil se v pase.

„Seber se!“ vyjel na něj Fellokk. „Ne tady a ne teď.“

Okkar něco hledal v rouchu a házel hlavou sem a tam. Obličej mu žhnul jako rozpálený kov a dýchal stále rychleji. Zasípal a bušil rukama a nohama do kovu kabiny.

Taká s ním zacloumal.

„Potlač ten impuls! Ještě je moc brzy.“

Těsná kabina jen zesilovala účinek pachů a feromonů. Omamovaly jeho smysly a nakonec se i Fellokk přestal ovládat.

„Já nemůžu...“, sípal Okkar. „Prostoto nejde...“

‘;^Udeřil zády o stěnu a kabina se rozkolísala.

„Musíš počkat!“ zařval Fellokk a udeřil ho pěstí do hrudi.

Okkarovi padla hlava, na prsa a odlomil se mu roh, Zavadil o taku a dopadl na zem. Zařval a rozerval si rouchu-

Taka Fellokk uskočil. Z koutku mu začaly odkapávat sliny. Okkar se změnil v Džerrku.

Ve Fellokkovi se rozpoutala bouře a vzdal se jakékoli myšlenky na potlačování pudů. Objal Okkara, strhl jej k sobě a zvrátil mu trup dozadu. Společně padli na podlahu kabiny.

Kabina se zmítala sem a tam a třískala o stěny šachty. Okkar ani Fellokk si to neuvědomovali. Váleli se po podlaze.

Okkarovo tělo páchlo slaně a zároveň nasládle. V takové situaci páchly všechny Džerrky stejně. Ale to nebylo všechno. Mísil se do toho ještě jiný pach. Fellokk jej znal až příliš dobře. Příliš Často to v poslední době cítil.

Pach zrady. Přesně ten, který vnímal před hodinami.

Okkar vysunul levou ruku a v ní se mu zableskl dlouhý nůž.

Pán GOUŠARANU neměl možnost se mu vyhnout. Padl a vrazil roh Okkarovi do hrudi. Džerrka vydechla a ochabla. Nůž ještě najel do Fellokka, ale neměl už tu průraznost. Hrot mu pouze způsobil tenký nazelenalý šrám. Nic, co by vyvedlo Džerra z míry.

Taká Fellokk vstal a potřásl hlavou. Nyní cítil jen krev mrtvého.

Kabina sebou trhla. Takže dojela do cíle. Fellokk si upravil kabátec a vystoupil do klikaté chodby. Ještě naposled se podíval na mrtvou-

Okkar, zrádce. Pokoušel se zabít vládce GOUŠARANU a dostat se sám k moci. Proč to udělal, třebaže se proměnil v ženu, Fellokk nechápal - ale nebylo to zas tak důležité. , '

GOUŠARAN se tedy definitivně zbavil odpůrců.

Takový myšlenky se jasnily. Díky Okkarovi se odreagoval. Byl jako ventil, z něžž unikl vzduch. Fellokk byl rázem osvobo-

zen od přetlaku, ale nevěděl, jak dlouho to vydrží.

Věděl však jedno - nyní musí honem využít čas. Oklikou se co nejrychleji vracel do centrály.

9.

Foot stál v louži, jako by mu někdo vylil na hlavu vědro vody. Paže měl vztyčené, hýbal s nimi sem a tam a prsty ukazovat ke stropu.

„Takže ty jsi Alguriel," řekl zvolna Domino Ross, jako by vychutnával každé slovo. „Co mi chceš?"

Vězeň z cely číslo pět ustal v pohybech a zahleděl se na hologram.

„Chci s tebou hovořit o ponižujícím zajetí. Trpíme za něco, co jsme nespáchali."

„Já to vidím jinak." Siganec se zhluboka nadechl. Zatáhl nepatrné břicho a vypnul hrud'. „Bez vaší techniky by Džerrové nemohli přepadat planety, rozpoutávat na nich války a ničit je. To víš stejně dobře jako já. Takže je naprosto správné, když vás bereme jako rukojmí a vydíráme vámi Džerry."

„My za jejich zlé skutky nemůžeme. Jsme slabí a nemůže udělat nic, co se Džerrům nelíbí."

„Zlé skutky zní jako omluva- Varuji tě, ať už se jmenuješ jakkoli. Necháme toho, teprve až Džerrové opustí Mléčnou dráhu!"

„Jsem Alguriel," trval Foot na svém.

Ross se zachechtal.

„Alguriel je na dně umělého oceánu pod energetickým štítem a čeká, až se zlepší počasí. Řekni mi své pravé jméno, nebo nařídím robotovi, aby tě zastřelil,"

Privolal si do haly tři bojové roboty. Jejich blízkost Footy zneklidnila. Shlukli se a obklopili svého mluvčího a hologram.

„Vendassor," řekl honem Foot. „Jmenuji se Vendassor."

Aspoň něco, pomyslel si Ross. Na chvíli přepnul hologram na stand by. Syntron současně vypnul akustický přenos.

„Řekněte něco," vyzval druhy.

„Obývali" velitelské stanoviště a stejně jako předtím pozorovali džerrský hrad na oběžné dráze. Fellokk se neohlásil.

„Co máme říkat?" zeptal se Wosken. „Jsi nás slova mocný vůdce. Rádi ti to přenecháme."

„Ukaž, co umíš, Domino," dodala Rosa Borghanová.

Zle se na ni podíval, ale komentář si ušetřil. Nyní byly důležitější jiné věci. Znovu se obrátil k Footům.

„Říkáš, že Vendassor. Dobrá, budu ti věřit."

Co mu ostatně zbývalo?

„Nabízíme výměnu," navrhla kluzká bytost.

Louže kolem Foota se zvětšila. J ostatní Poetové v hale se měnili v tající rampouchy.

„To jsem zvědavý," ušklíbl se Ross.

„Pusť nás a dáme ti všechny zbraně, co jsou v GOUŠARANU."

„To mi nestačí. Chci všech padesát osm NOV včetně výzbroje a okamžitý odlet' hradu z Mléčné dráhy."

„To ti my slíbit nemůžeme. To je věc Džerrů."

„Zbraně GOUŠARANU jsou taky věci Džerrů. Vidím, že tady není východisko. Zůstanete tedy našimi zajatci až do konce svého života. A pokud tě to zajímá, není do něj zas tak daleko. Dal jsem ta

koví dvanáctihodinovou lhůtu. Zatím uběhlo přes polovinu. Když nesplní podmínky, nikdo z vás nepřežije."

Podánilo se mu to vyslovit s takovou nenávistí a přesvědčením, že Footové doslova sklesli na mysl.

„Předáme ti GOUŠARAN a ujišťujeme tě, že se odloučíme od Džerrů. Ale nejdřív nás pusť."

„Proč? Podívej se na to prakticky, Vendassore. Když už nebudete naživu, nebude tu nikdo, kdo by jim opravoval zbraně. Až se jim hrad změní v hromadu Šrotu, nebudou moct přepadat jiné planety."

Foot na to nic neřekl a Domino Ross se hlasitě rozesmál.

„Na takovou pravdu nejste zvyklí, co? Vaše dny jsou sečtené. V následujících hodinách budeme pokračovat v popravách."

„Ne!" zaječel Vendassor. „Nedělejte to. Slíbíme vám cokoli."

„To si myslím. Po dalších deseti mrtvých - budou z tvé cely - si promluvíme dál, O tom, které sliby dodržíte a které ne."

„Jsi krutý."

Siganec se zasmál.

„Kdepak! To jsem se jen přiučil. Jednou ve svém životě jsem uvěřil jednomu Poetovi. Ale už to nikdy neudělám. Rozumíš? Nikdy. Zboží je u mé jenom za hotové."

Foot zjevně nechápal, co tím myslí, a Ross neměl chuť mu to vysvětlovat.

„Je to na vás," řekl na závěr. „Když Džerrové přistoupí na podmínky, jste během pěti minut na cestě do hradu. Jinak spatříte GOUŠARAN jedině už jako mrtvoly."

„Hologram se rozplynul a tělo mluvčího Footů se rozechvělo vzrušením. Vy-

padalo to, jako by se pohyboval dopředu, ale ve skutečnosti se ani nehnul z místa.

„Počkej!" zvolal Vendassor. „Nebude vám na škodu, když nám budete věřit. -Posloucháš mě ještě? Odpověz, malý Pozemšťane! Jsem tvůj přítel." i

Domino Ross sevřel rty a zavrtěl hlavou. Podíval se na Rosu a potom na Arna. „Ne," zašeptal. „Na tohle ti neskočím. Nic na světě mě nepřiměje k tomu, abych udělal stejnou chybu dvakrát."

Spojil se s dvěma sty sedmdesáti dvěma druhy, kteří střežili cely a číhali na možnosti, jak z Footů dostat jejich tajemství.

„Rád bych slyšel návrhy," řekl. „Použitelné návrhy. Footové jsou praskanější, než by se zdálo."

Nepřetržitý odposlech cel zatím nepřinesl jediný výsledek. Footové se vysloveně snažili odlákat pozornost od všeho, co bylo skutečně důležité.

„Vidím jedinou možnost," ozval se Jyrgen Pettkerey. „Zorganizujeme kontrolovaný únik a ukolébáme je v pocitu bezpečí. Třeba z toho získáme nové poznatky. Footové .se ovšem nesmějí dostat ze

Sigy."

„Zamítá se," prohlásil Domino Ross. „Příliš velké riziko. Navíc by přípravy trvaly moc dlouho. Do té doby by uplynulo ultimátum."

Ze se pro to nakonec přece jen rozhodl, za to mohl také Fellokk. Vůdce Džerrů se totiž ozval.

10.

Seassorova přítomnost působila na rozpaleného taku jako studená sprcha. Stál ve dveřích.

„Nemám jinou volbu," řekl. „Když nepřistoupím na jejich podmínky, přijde o život většina Footů."

„Takže jim vrátíš všechny NOVY?"

„Ano." Taká však nechtěl na požadavky malých Pozemšťanů přistoupit zcela, GOUŠARAN potřeboval čas.

Až se vrátí Footové, musí provést Dašku, ale nesmí se tak stát v hyperprostoru. Hyperzáření vede k potratům a poškozením. V DaGlaui žil klan, který toto pravidlo porušil. Skoro všichni Džerrové z této dašky jsou těžce fyzicky postižení. Když hrad doletěl nad Sigu, Seassor prohlásil, že záření Gladorovy hvězdy bude mít na džerrské geny pozitivní vliv.

„Nebude to nutné. Před chvílí jsem dostal zprávu od Alguriela. Což znamená, že se jim podařilo z vlastních prostředků a z několika dílů umělé hmoty, které měli v těle, vytvořit provizorní vysílačku. Algurie! přišel na možnost, jak se osvobodit. Pokud jim chceš pomoci, snaž se zdržovat."

„Jsi si jistý, že to není jen nějaký siganský žertík?"

„Dobře znám Algurielův hlas. Je to velice talentovaný Foot."

Taká vyšel ze dveří a zamířil k vysílačce. Navázal spojem se Sigou., Na obrazovce se ukázal ten odporný Siganec, se kterým už jednal. Ten chlap se jmenoval Domino Ross a ještě se dvěma jinými byl v GOUŠARANU.

„Hele, taká osobně," ozvalo se z vysílačky. „Takže jsi zase v pořádku."

„Setři slovy, skvrně. Přistupujeme na tvé požadavky. Ale potřebujeme čas. Ne-zvládneme vám ty lodě včas předat."

„Tvoje problémy mě nezajímají. Popravíme další dva Footy a od dvanácté ho

diny vždy celou stovku každou' hodinu. Dokud nám nevrátíš loď."

„Dej mi šest hodin navíc!" vykřikl také. „Stačíme vám tak vrátit aspoň dvacet lodí." Opřel se o stůl. Dostal závrať a uvědomil si, že krátká chvíle úlevy pominula.

„Copak?" ozvalo se drze z planety. „Další záchvat? Od nás milost nečekej, masový vrah. Jestliže jsou v podobném stavu všichni tví muži, tak vám pošleme nahoru bombu a GOUŠARAN zničíme. Tím se problém s Footy vyřeší sám od sebe."

Vědí všechno! zděsil se také. *Mají nás v hrsti!*

„Ozvu se ti, Siganče."

„Zpěv NOV mi bude milejší. Konec." Obrazovka ztmavla.

„Je to závod s Časem," zavrčel také. „A je otevřené, kdo vyhraje."

„Spolehej na Alguriela a Footy!" vykřikl Seassor. „A všechno bude zase v pořádku."

Fellokk to už nevnímal. Mysl se mu zamlžovala a těžkopádně zamířil ke dveřím.

li.

„Všimli si toho," hlásil se Salmon Seith. „Opatrně si ověřují, jestli to není klamný závěr."

Na obrazovkách bylo vidět, jak se Footové až na čtyři odtáhli od zadní stěny cely. Ti Čtyři se zatím ze dvou stran blížili k strukturálnímu otvoru. .<

Zatím probíhala první vyhodnocení dlouhého pozorování. Vyplývalo z nich, že Footové jsou mnohem inteligentnější

než Džerrové a snadno by mohli být pány hradu. Ledaže...

Domino Ross se praštil do, čela. „My to úplně přehlédli! Arno, Roso, k čemu vás vlastně mám?"

„O čem to mluvíš?" zeptala se netečně Rosa.

„A co když jsou Footové skutečnými pány hradu? To by pak vysvětlovalo to dlouhé takovo váhání."

„Nezapomeň, že na hradu je Foot Seassor. No dobře, třeba nemůže rozhodnout sám."

Odporovalo to všemu, co trio v GOUŠARANU zjistilo; Ale poměry v hradu mohly být jediným velkým za-stíracím manévrem.

Znovu se Ohlásil Seith a upozornil je na dění v cele číslo Čtyři. Footové konečně pochopili, že se jedná o strukturální otvor, a přišli na dva další. Za půl minuty už byly dvě desítky venku.

Zámek zvládli hravě.

Footové zůstávající v cele utvořili před otvory husté shluky. Domnívali se, že tak únik svých druhů zamaskují.

Nyní vše probíhalo ráz na ráz. Za dvě minuty už bylo na chodbě šedesát Footů. Chodba vedla určitým směrem a tím směrem museli jít.

„Veškerá technická zařízení na třech možných únikových trasách byla odstraněna," řekl Salmon Seith. „Každou cestou nám vběhnou do náruče."

„Počkejme," řekl Domino skepticky. „Riziko je příliš vysoké. Můžeme ztratit vše, i život. Nedůvěřujte ani nehybným Footům."

„I na to jsem myslel," řekl psycholog. „Nic se nemůže stát. Poctové se nedostanou k technice, ani kdyby si prorazili

;

37

jinou cestu. Bojovní roboti je při sebemenším náznaku nebezpečí zparalyzují."

Ross pokrčil rameny. „Jedině mrtvý Foot je dobrý Foot," řekl tiše.

„Co tím myslíš?"

Siganský obr vytáhl z kapsy kódovač, který ho opravňoval převzít veškeré funkce ČADO a v případě nutnosti továrnu i zničit.

„Tohle je moje i vaše pojistka. V případě nutnosti ji klidně použiji."

Tou dobou už celou opustili všichni Footové. Z řeči jejich těl vyplývalo, jak se 'diví, že nikde nejsou kamery. Siganci jim však podali vysvětlení u první odbočky. Tam visely hned dvě, ale porouchané. O ne neměli Footové zájem.

Únik stovky Footů z ČADO probíhal skoro neslyšně a v tempu, jež svědčilo o tom, že se Footové aspoň zatím vzdali pomyšlení na cennou siganskou mikrotechniku. Doslova pádili k povrchu. A za sebou zanechávali potůčky lepkavého slizu.

Domino Ross se na to díval a řekl: „Uklízacím robotům potrvá léta, než to dají do pořádku. Salmone, potřebuji výsledky. Co si povídají?"

„Nic. Syntronicke vyhodnocení nic nevydává." • '••, . ' .

Footové urazili už kilometr; A notné spěchali. ;. ' .

Siganec usedl do křesla a tupě hleděl před sebe. Zajatci ve zbývajících sedmi celách se stále ještě nehýbali. O útěku nevěděli. Oni to ani necítili. To bylo pro Rosse mnohem důležitější. Stáli tam odevzdáni osudu a kapalo z nich.

To vylučování slizu musí něco znamenat!

Prosil osud, aby mu dal vnuknutí.

Vnuknutí nepřicházelo a on nervózně pobubnovával prsty o opěradlo křesla. Bylo tu něco, Čemu nerozuměl, nemohl porozumět, dokud mu to Džerrové nebo Footové neřeknou.

Proč sestoupili do ČADO, když se chýlilo k důležité události? Protože to nevěděli?

Jasně! pokáral se. Protože jejich touha po cizí technice .byla v té chvíli mnohem větší! .

To je ono!

Footové prchali stále rychleji. A nemluvili.

„Do šedesáti vteřin jsou u první zábrany,“ hlásil Seith. „Je to na tobě, Domino.“

„Pusťte je.“

Zábrany byly celkem tři. Poslední necelých sto metrů pod povrchem. Nejpozději tam je musí roboti zadržet.

Ross se podíval na Rosu,

„V hradu a okolí je klid,“ hlásila. „Džerrové se k ničemu nemají. Fellokk slovo dodrží.“

Uvažovala stejně jako on...

Footové už běželi. Ohebná těla s četnými klouby jim umožňovala pohyb připomínající hadí. Pohybovali se vztyčené a lehce nakloněni dopředu.

Domino Ross se narovnal.

„Salmorie, u druhé zábrany to končí,“ řekl. „Nemůžeme marnit čas takovými eskapádami.“

Ani netušil, jakou má pravdu.

„A co chceš udělat?“

„Naše pozornost od této chvíle platí hlavně dodržení ultimáta a odletu Džerrů z Mléčné dráhy. Třeba jde Footům o to, abychom na to pozapomněli. Ale mám ještě jeden nátlakový prostředek...“

„Ty nás zase napínáš,“ ozval se Arno Wosken.

„Myslím, že vím, oč jde,“ řekl Salmon Seith a neznělo to příliš vesele. „Mě z toho laskavě vynechte.“

Ross a Wosken neřekli ani slovo. Psycholog jen pokrčil rameny. Na řadě byli roboti, aby vrátili uprchlíky do cely. Vstal a odešel na velitelské stanoviště.

V místnosti zbyla ještě Rosa Borghanová.

„Kde je Domino?“

„Už v cíli. On to udělá, Salmone.“

„Zachází příliš daleko. Zastavím ho.“

„Už jsem to zkoušela. Mamě. Je pozdě.“

^ A ->

Hladina vody pod energetickou kopulí dosahovala již šesti centimetrů. Na Sigance by to bylo hodně, ale Footům to ještě nevadilo, byli dvakrát větší než potomci Pozemšťanů.

Domino Ross se Footy pokoušel mást. Vypustil svůj hologram z jednoho batyskafu a pod ochranou individuálního štítu s ním pronikl pod kopuli. Pro jistotu zůstal čtyřicet centimetrů nad Footy.

„Jak vidím, už jste na mě čekali,“ prohlásil hologram. „Nechcete konečně přispět k tomu, aby věc proběhla k oboustranné spokojenosti? Moc Času vám už nezbývá.“

„Umožni nám krátký rozhovor s takou Fellokkem,“ odpověděl Alguriel. „Pak se budeme moci rozhodnout.“

„Je mi líto.“ Ross pokrčil rameny a vycházel z toho, že Footům je toto gesto známo ze Země. „Žádný přímý kontakt. Řekni to mně a já mu to vyřídím.“

„Odporuješ si," řekl hněvivě Foot. „Vůbec nás nechceš pustit. Chceš jenom získat čas."

„Čím dřív nám Džerrové vrátí naše lodě, tím dřív se dostanete ven." -

„Nechápeš, že nám působíš těžké škody," odpověděl Alguriel. „Vrstva na našem těle časem zaschne a udusí nás, jestliže ji včas nedovedeme k jejímu přirozenému účelu."

Domino Ross přikývl. Tohle potvrzovalo domněnku, že Footové chtějí anebo musí do hradu z jakéhosi zcela určitého důvodu.

„Ano, taky to tak vidím. A jsem moc zvědavý, kdy mi konečně řekneš pravdu."

„Musíme se vrátit do hradu, protože tam na nás čeká naplnění. Teď to víš. Dovolíš nám teď, abychom splnili svou nejsvětější povinnost? Je nás jen osm set. To není moc. Jsme část národa věčně ohroženého vymřením. Pouze v hradě jsme skutečně v bezpečí před hrozbami venkovního světa. Dovedeš se v nás vcítit, malý Pozemšťane? Jak vám se vede ve světě velkých? Určitě podobně. Pořád nebezpečí, že vás někde přehlédne a zašlápne..."

„Hraješ na city dobře," konstatoval Domino Ross. „Ale máš pravdu. Žijeme na světech velkých podobně jako vy v, GOUŠARANU. Ale nemáme nepřátele jako vy. Za to vděčíte totiž Džerrům,"

Ross sešel s hologramem na třicet centimetrů.

„A teď s pravdou ven! Proč tak vlhnete? Co se stane po vašem návratu na hrad?"

„Ty to pořád ještě nevíš?"

„Chci to slyšet od tebe."

„Vstoupili jsme do fáze, pohlavní zra-

losti a musíme se pářit." Alguriel hovořil tiše, jako by se styděl mluvit o tom na veřejnosti nahlas. „Vlastně jsme to měli udělat už dávno."

• ,

„Aha... Tak proto si dává Fellokk tolik na čas? Asi nechce, abyste mu hrad zadělali tím svým slizem. To proto vás seslal na Sigu?"

„Ty to pořád nechápeš. Mučíš nás. Jsi miniaturní netvor."

„Když jste věděli, že se blíží páření, měli jste s návštěvou naší vlasti počkat. Něco ti povím. Byli jste moc chtiví. A teď jste spravedlivě potrestaní za to, že jste chtěli vyrabovat ČADO. Džerrové odletí bez vás. O to se postarám."

„Ne, oni bez nás nemůžou..." Nedořekl a sesypal se. Stovka Footů se začala hekticky vlnit.

„Chtěl jsi říct, že bez vás nemůžou vypadnout. Jasně, protože bez vašich vědomostí jsou nahaní. Hrad ztroskotá někde mezi galaxiemi. A Džerrové budou konečně tam, kde si přejeme, aby byli."

Alguriel mlčel skoro celou minutu. Vlnění ustalo. Voda však stoupla na osm centimetrů.

„Tady se utopíte," konstatoval Ross. „Ale nejdřív dáme do vody rozpouštědlo, které rozloží ten váš sliz a předčasně vám vysuší povrch těla. Zemřete s vědomím, že se už nerozumo žité."

„Ne!" vykřikli všichni jako jeden muž.

„Měj slitování!" škemral Alguriel. „Nic jsme vám neudělali. Jsme bezbranní a jen o kousek větší než vy."

Ross se podíval na ostatní.

„Ta jeho drzost mě přímo Šokuje," řekl. „Domluvili se předem. Celá jejich taktika se zakládá na jednotném vzoru."

„Takový smysl pro kolektiv je typický

zvláště pro zajetí," poučovala ho Rosa Borghanová.

„I kdyby. Nemám chuť si na nich vylámat zuby. Napouštějte vodu rychleji.“

„To znamená větší strukturální otvory," varoval ho Wosken. „Porušujeme bezpečnostní předpisy, které jsme si sami dali...“

„To víme všichni!" vyjel na něj Domino. „Ale co nám ještě zbývá?" Přepnul hologram ze stand by na pohyb.

„Poslyš, Algurieli. Máte jedinou možnost, jak se odtud dostat živí. Řeknete nám konečně celou pravdu o vás, Džerrech a o všem, co vás spojuje. Taká Fellokk nám sdělil, že na naše podmínky přistoupí, když mu dopřejeme o trochu víc času.“

„Uděláte to?" Algurielův dotaz byl na siganské poměry poněkud dychtivý. A v Rossovi se zase rozezněl poplach.

„Budeme o tom mluvit a dáme vědět Džerrům hodinu před vypršením ultimáta. Do té doby budete mít vodu zhruba do poloviny těla. Takže Času je dost. Zatím!"

Hologram vyhasl a Siganeč se obrátil na své spolubojovníky.

„Dovolíme jedno prodloužení lhůty. Pak nemilosrdně udeříme. Jak to vypadá na oběžné dráze?"

Jyrgen Pettkerey zvedl hlavu od hlavního terminálu.

„Osm NOV se zvedlo z plošin a přecházejí na nízkou oběžnou dráhu kolem GOUŠARANU- Zdá se, že Fellokk chce slib splnit. Ale je tady ještě něco jiného. Koukněte!"

Celkem Čtyři obrazovky ukazovaly energetickou kopuli v nádrži. Část Footů se zmítala na zemi. Prudkým mrskáním

bičovali vodu a tělo sestávající ze samých kloubů pronikavě chřestilo.

„Zní jako pozemští chřestýši," konstatoval Amo Wosken. „Alguriel aspoň v-tomhle mluvit pravdu. Poetové už nemůžou zadržet rituál páření.“

Mediální koordinátor souhlasně pokýval hlavou.

„Něco podobného se dělo asi před' hodinou. Podíval jsem se na záznam. Hluk, byl silnější, protože voda nebyla tak vysoko.“

Domino Ross se na něj skepticky podíval. „Od nich se dá Čekat cokoli... A co když tím chřestěním vytvářejí něco, co nám může uškodit?"

„To si nedokážu představit," namítl Jyrgen Pettkerey. „Chřestění může pro Footy znamenat vážné ohrožení. Snad se tím nezraní.“

„A dost!" řekl hněvivě Domino Ross. „Už to nemůžu poslouchat. Ti chudáčci Footové! Spíš bychom si měli dávat pozor, aby to neotočili a my nebyli najednou tam dole. Přátelé, uvědomte si, že všechno, co na monitorech vidíme, je divadlo. Ochotnické divadlo! Šmíra!"

12.

Domino Ross hrál chladného a nezúčastněného a představoval si, že je přinejmenším stejně dobrý herec jako ta stovka Footů v nádrži.

„Mluvíš do zdi," poučoval Džerra. „V tomhle jsem hluchý na obě uši. Buď rovnou přijmeš mé podmínky, anebo ti sejmu padesát Footů. Tedy popravím, abys lépe rozuměl.“

Horečně uvažoval. Jestli mají dost kau

čku na kopie. Asi ne, ale to se dá nafíňgovat zdvojením obrazu. Footové by na to neskočili, ale Džerrové to spolknou.

Vůdce Džerrů vypadal stejně nesoustředěně a zesláblé jako před jedenácti hodinami. Ale nyní měl napuchlé jen jedno oko. Druhé hledělo jasně a jaksi potměšile.

„Já slovo držím," zadunělo na něj. „Jestli pochybuješ, rozmačkám tě mezi prsty. Jsi mrňous, taková blecha, nic víc."

„Ale zato pěkné koušu, smradbchu."

Džerro úderem pěsti rozbil obrazovku a chvíli trvalo, než automatika přepnula na jiný přístroj.

„Dalších dvanáct pozemských vraků se dává na cestu a opouští okolí hradu," zuřil také. „To ti nestačí? Neštvi mě, mohl bys toho jednou litovat. Výměnou požaduji dvě stě Footů."

: „Nejsi důvěryhodná osoba," namítl Siganec. „Footy dostaneš, až vrátíš všechny lodě a odzbrojíš hrad. Předtím se přesvědčíme, že NOVY jsou v pořádku. Konec!"

„Můžu ti zbraně dodávat po částech. Vždy část za deset našich malých přátel."

„A co kdybys konečně hnul tím svým tlustým zadkem? Za deset minut ti dám dvě stě miláčků hodit do konvertoru."

„Mluvíš z cesty. Má pomsta bude strašná!"

„Nejdřív lodě potom pomsta. Končím."

Ross znovu hodil na obrazovku záznam poprav deseti imitátů. Slyšel, jak také zaúpěl. Fellokk nakonec přerušil spojení.

„Pořád vyhrožuje," řekla stísněně Rosa Borghanová- „Kdyby neměl něco v záloze, nedělal by to."

„Co to říkáš?" Upřeně se na ni zahleděl, jako by byla zjevení ze záhrobí. „Nemá nic, vůbec nic."

Následující události jeho slova potvrdily. Během dvou a půl hodiny Džerrové vyvedli všech padesát osm NOV na oběžnou dráhu mimo hrad. Lodě opustili a vrátili se do GOUŠARANU.

Domino Ross vytvořil most k lodím a sto Siganců se nezabývalo ničím jiným ;než aktivací systému obrazovek a přepínáním po sektorech lodí. Místnosti byly bez výjimky prázdné. Na lodích se nezdržoval jediný Džerro.

„Hodný!" vyslal Ross na hrad. „A teď ještě ty zbraně z GOUŠARANU. Nezapomeň, tlust'ochu, že jsme si to tam pořádně prohlídli. Víme až do posledního dezorientátoru, co tam máte."

Džerro kupodivu odpověděl ihned. „I tento požadavek splníme. Mí bojovníci se už dali na cestu."

Domino Ross se podíval na zaměřování. Ukazovalo všechny děje v Gladorově hvězdě. Zatím se však nedělo nic.

Lodě Ligy dosud vidět nebylo. Atlan se zřejmě stále ještě hádal s Cistolem Khanem, který mu nechtěl věřit, že si Džerrové vybrali zrovna Sigu.

„Najednou to jde, co?" odpověděl Siganec. „Když chceš, tak to jde. Ale nezkoušej to protahovat. Za každou hodinu navíc sejmu pár desítek Footů."

„Ovšem/ovšem, uděláme všechno, co si přeješ."

Taká vypadal sklesle a slabě. Dva Džerrové ho podpírali a odvedli ho ze záběru.

Domino Ross ukončil spojení.

„Přátelé, poplach trvá. Systémy jsou zapojeny tak. Že při sebemenší známce nebezpečí se zaktivují přístupy k subplane-

támím bunkrům. Místa ve stěnách, kde jsou nouzové transmiery, znáte."

„Ty tomu míru nevěříš?" zeptal se Salmon Seith. „Proč?"

„Taká Fellokk porušuje Svě zásady. Žere mi z ruky. Chová se jako vlk, který se rázem změnil v domácího psíčka. Mně se to nezdá."

„Fantazíruješ," prohodila Rosa a on se na ni zle podíval. •

„Možná je chyba v tom, že jsme tou vodou vysloveně rozmočili naše bezpečnostní předpisy. Nezlobte se, že maluji čerta na zeď, ale bojím se, aby nemel Amo pravdu."

Přešel k terminálu a přepnul kamery z nádrže na velkou obrazovku. Poctově ztuhli v lesknoucí se kluzké sloupy. Nezdálo se, že by to patřilo k páření.

Ross si prohlédl všechny cely. Footové se chovali pasivně, ale přece jen se trochu pohybovali.

„Zabijeme je. Nemohou se pářit a na to zemřou." Rosa Borghanová si zabořila tvář do dlaní. „A bude to naše vina."

„Drž už konečně hubu!" Domino Ross neměl daleko k výbuchu zuřivosti. Vydal příkaz syntronu; „Hlas mi okamžitě každý podezřelý pohyb Footů. Všem strážním stanovištím! Pošlete další kamery za štíty a sledujte Footy ze všech úhlů."

Levou rukou odklopil dvířka v panelu a sáhl do dutiny.

„Domino! Přeskočilo ti? Co to děláš?"

„Zapínám obranný systém ČADO. Jsme v nebezpečí."

Rosa Borghanová rozhodila rukama a bezmocně se podívala na ostatní.

„Řekněte přece něco!" prosila je. „Udělejte něco. On se fakt zbláznil!"

Salmon Seith vstal a zamířil k Rosso-

vi. Ross si to špatně vyložil a prudce se otočil. „Nechod' ke mně! Všechno zvoráš!" Ozval se poplach. Současně se ohlásilo několik syntronu.

„Kolísání energie v přenosu kamerových systémů - Štítové pole konstantní.*

Ross si vydechl, aspoň něco. „Poetové nás dostanou. Všem! Uzavřít přílby. Zapnout individuální štíty." Pak se ozval pronikavý hvizd. „Počet zaměřených strukturálních otvorů neodpovídá vytvořeným otvorům."

• „Jak to?" vykřikl Ross. „Jejich víc nebo méně?" Víc "

;, VII.

Siganec rychle zapnul Šíty kolem centrální oblasti ČADO. Footové v nádrži se pořád nehýbali.

„Modersone," zabručel polohlasně, „potřebuji manuálně řízené kamery do nádrže. S automatickými není něco v pořádku. Hněte sebou!"

Hlavní radista potvrdil příjem a předal rozkaz. Krátce nato se odpoutalo několik kamer a klesalo do hlubiny.

Rossovy nechmurnější obavy se potvrdily. Automatické kamery přenášely nehybný obraz, pouhý záznam. Energetická kopule pod hladinou byla prázdná. V podlaze zely dvě černé díry, přesně na místě, kde Footové uvolnili dvě podlahové desky.

„Zmanipulovali kamery. Ale jak?" divil se Salmon Seith.

Domino Ross se na něj temně podíval.

„Psychologu," řekl a znělo to skoro jako urážka. „Využili strukturální otvory pro napouštění vody. Co jiného? To chrastění byla zřejmě metoda k výrobě energie; Opět jsem měl pravdu, ale nehlásal

jsem ji dost nahlas. Do prdele! Pořád o nich víme příliš málo. Říkáme jim instinktivní technici, ale na čem ten jejich instinkt spočívá..."

Domino zlostně zavrčel a pokračoval;
„Tímhle způsobem, tím zatraceným chrastěním nějak ovlivnili spojení mezi kamerami a střežícím syntronem. Když si byli jistí, že je nesledujeme, uvolnili desky ze dna a vypustili vodu, Nedivil bych se, kdyby vytvořili minimálně ještě jednu trhlinu, aby opustili oblast ve štítu."

Sigancovy prsty už dávno jely po senzorech. Po celém ČADU se zavíraly bezpečnostní přepážky. Vytvářela se energetická pole.

„Dostáváme teď záznamy i z cel tři až šest," hlásil Moderson.

„Odřízněte sekce!"

„Už se stalo. Na dvou místech neúspěšně. Projektory štítu nereagují."

„V tom případě jsou dál, než jsme se domnívali. Ross všem. Příprava na ústup! Myslím, že je už nezadržíme."

Třískl pěstmi o sebe a zaskřípal zuby.

„Proč si to myslíš?" zvolal Arno Wosken.
„Footové přece nemohli vyřadit všechny Štíty."

„Omyl! Syntrone, vypnout všechny transmitery ve vnějším sektoru. Mechanicky oddělit od přísunu energie."

„Stalo se," hlásil po chvíli přívětivý hlas.
„Šest přístrojů nereaguje."

„Stanoviště na obrazovku" vyštěkl Ross.

Na stěně se ukázala grafika. Domino si vzdychl.

„Pozdě. Už nic nemůžeme dělat. Když vnikli do továrny, porozhlédli se až příliš důkladně. Znají stanoviště všech transmiterů. Magnusi, kde jsou naši roboti?"

„U štítu, který Footové přepólovali," ozval se hlavní radista. „Nedá se vypnout."

Několik čet bojových strojů bylo našťástí ve vnějším sektoru, kde je umístili kvůli kontrolovanému úniku. Ale Footové tam nedorazili.

„Taká Fellokk to určitě věděl." Dominu Rossovi poklesla ramena. „Poslali mu zprávu a my si toho nevšimli. Všem! Spořádaný ústup."

Syntron hlásil, že dva odpojené transmitery právě zastavily provoz. Po nich další dva. Protože na GOUŠARANU byla řada transmiterů ukořistěných na Zemi, nebylo pro Footy těžké vytvořit více spojení a vrátit se k Džerrům.

ČADO se zachvěla. Na jednom monitoru šlehl záblesk a pak obrazovka vyhasla.

„Honem, ke stěně!" velel Ross. „Rychle do krytu."

Multifunkční továrnou otřáslly tři výbuchy. Syntrony hlásily výpadek několika energetických jednotek. ' Ross hnál přátele do transmiterů. Potom zapnul létací agregát SERUNU a vyrazil na chodbu.

„Kam letíš?" křičel za ním Moderson.

„Musím něco napravit," odpověděl Ross.
„Zmiz! Do pěti vteřin nechci nikoho z vás tady nahoře vidět."

Poslechli ho. Sotva dorazili do subplanetárního bunkru daleko ČADO, továrnu takřka ochromilo dvacet zásahů.

Pracovaly ještě poslední dva transmitery. Jeden byl poblíž, ale o sto metrů výš než patro s velitelským stanovištěm.

„Pátý transmitter se právě odpojil," hlásil pikosyn.

Ross zaklel- „To mám teda co dělat."

Ostatní Siganci byli naštěstí v bezpečí.

GOUŠARAN stále ještě váhal spustit na ČADO plnou palbu. A šestý transmitter pracoval i nadále.

„No jasně," zabručel si Domino Ross. „Měli jsme jednoho Foota na samotce. Než ho vytáhli, chvíli to trvalo."

Detektor infračerveného záření ukazoval, že se poblíž transmitteru pohybují nějaké bytosti. Ross se tam dostal právě ve chvíli, kdy poslední Footové vcházeli do transmisního pole. Nato zasáhlo ČADO dvacet salv a rozervalo ji na tisíc kousků.

„Neplačte pro mě," řekl tiše. „Dělám, co musím. Byla to má chyba. Kdybych nenařídil zatopit cely, všechno by proběhlo jinak. Teď si to musím vyžrat. Dobrou chuť,"

Hnala se tlaková vlna. Domino Ross ' počkal, až se k němu dostane na dvě stě metrů. Stah! si přilbu a odhodlaně vstoupil do pole transmitteru.

Už vůbec nevnímal, že se přístroj bezprostředně za ním vypnul a několik vteřin nato explodoval pod přímým zásahem.